

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

4DE JAARGANG No. 24

15 cts.

VRIJDAG 5 SEPTEMBER 1924

BANKER'S HOEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix” Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam

Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

SEPTEMBER IN ARTIS.

Het is weer September en duizenden Amsterdammers zullen dus weer hun traditioneele bezoek aan Artis brengen. En ze zullen er ditmaal iets extra's te zien krijgen. Maar heel zelden toch vindt men in dierentuinen de zoo eigenaardige miereneters levend vertegenwoordigd. Artis nu kan op het oogenblik twee der drie bestaande soorten laten zien, de Groote of Gemaande Miereneter (*Myrmecolaga jubata*) en de Boommiereneter (*Tamandua tetradactyla*). De miereneters vangen hun prooi, die veel uit mieren bestaat, met hun uiterst lange, kleverige tongen; nadat ze met de voorpooten de mierennesten hebben vernield steken ze de tong uit, waaraan de mieren blijven kleven. Ook werkt hun lange buisvormige bek als een zuigapparaat, zooiets als een stofzuiger. Vooral grotere dieren, als bijvoorbeeld kakkerlakken, worden op die wijze naar binnen gezogen. Hierboven de Gemaande Miereneter, met zijn prachtige staart, welke hij niet alleen gebruikt om de mieren die hij wil verorberen bij elkaar te vegen, maar die hem ook dient als beschutting tegen te fellen zonneschijn en als deken, wanneer hij zich te slapen ligt.

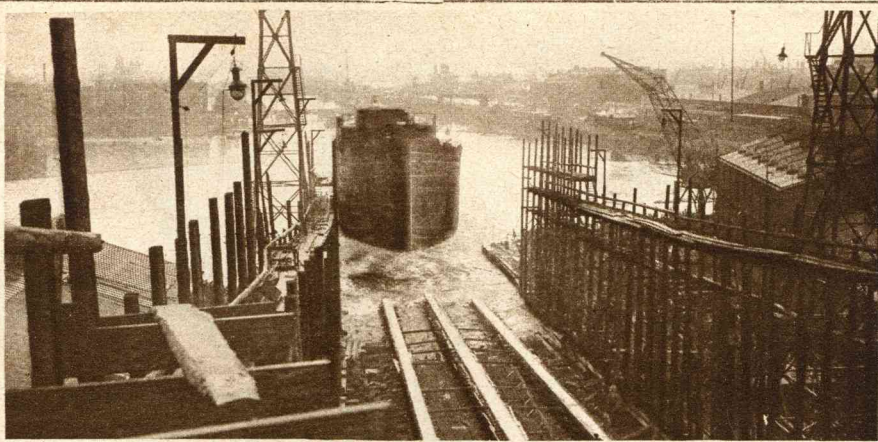
Waschgoed slechts 27 cts. per Kilo. Modelwasscherij

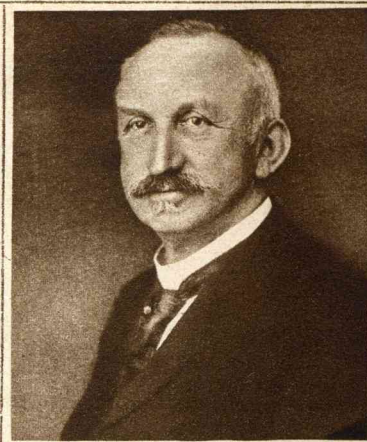
over het Y.

De heer G. Mulder, die den 3den September zijn gouden feest in dienst van de stadsuurwerkmakers J. A. Addicks en Zn. herdacht. 35 jaar lang heeft hij iederen dag de klok van den Westertoren opgewonden.

Zaterdag is van de werf der Ned. Scheepsbouw Mij. te water gelaten het dubbel schroef disselmotor tankschip *Varanger*, voor Noorsche rekening gebouwd.
De *Varanger* is het grootste motorschip, tot nog toe in Nederland gebouwd.

Den 6den September herdacht den heer A. Sonneveldt, ambtenaar bij den dienst der invoerrechten en accijnzen alhier, den dag waarop hij 50 jaar geleden in Rijksdienst trad.

STOK'S RIJWIELHANDEL

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

Adverteert in „De Stad”

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Grootte sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is
DE

LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

Ons Principe is:

Het allerbeste te leveren op elk gebied.
Wij verwerken de beste, uitsluitend Hollandsche grondstoffen,
in de best ingerichte fabrieken, waar de grootst mogelijke
nauwgezetheid en zindelijkheid wordt in acht genomen.
Houdt U dus overtuigd, als Uw Winkelier U een Geldersche
Rookworst verkoopt, met een loodje, of een Blik Leverpastei
met een etiket, waarop duidelijk de naam Anton Hunink,
Deventer, staat, dat U het beste ontvangt, wat op dat gebied
te leveren is.

Anton Hunink, Deventer. Hofleverancier.

Weg met de waschvrouw!

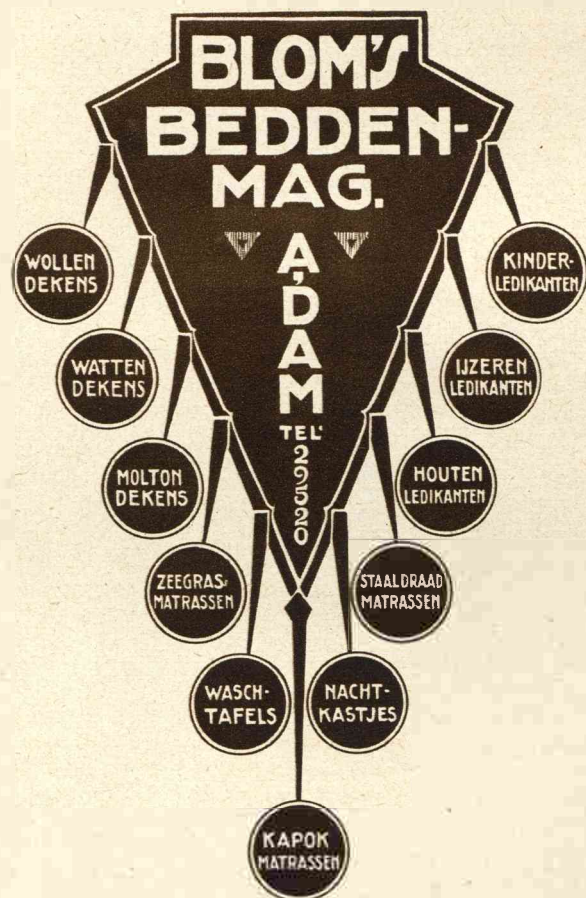
Ik wasch zelf!

Mijn prima-kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.

zijn alleen met koud water af te
wasschen, jaren te dragen, van
het beste linnen strijsgoed niet
te onderscheiden, met knoops-
gatenversterking voorzien en
nemen beslist geen vuil aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUT'S
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

FERD. BOLSTR. 18 • QUELLIJNSTR. 53
BEST OND SYSTEEM IS EN Billijk
VRAAGT OND PRIJSOPGAAF. LEVERING TOT ELKE HOEVEELHEID

**EEN
ADVERTENTIE IN DIT BLAD HEEFT STEEDS
SUCCES**

Jogal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek Verkoudheid
Hoofd- en Griep
Zenuwpijn Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

DANKBETUIGING

Ondergeteekende betuigt hiermede aan de Directie van
„De Stad Amsterdam” zijn hartelijken dank voor de
Uitkeering van f 30.—

bij het hem overkomen ongeval waardoor hij zijn rechter
middelvinger verloor.

J. GAASBEEK, Lupinestraat 32, Hilversum.

Probeert ze heden 15 cent

Bensdorp's
Robbies

Fijne Melkchocolade
met Zuidvruchten

STOOMWASSCHERIJ NEERLANDIA

'T GOEDKOOPSTE

3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

INTEEBENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM a $\frac{f 1.625 \text{ per drie maanden } 1)}{f 0.125 \text{ per week}}$

Naam:

Adres:

1) doorhalen wat niet verlangd wordt

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGHACHT 131

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12¹/₂ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

H. M. DE KONINGIN BIJ DE ZEILWEDSTRIJDEN DER „KONINKLIJKE”.

Het Koninklijk gezelschap aan boord van de „Brandaris” van den heer P. Lucassen. Zittend H. M. de Koningin; staande, naast H. M. de heer Lucassen. Geheel rechts Prins Hendrik.

DE SCHOONE MISS LILIAN

DOOR H. COURTHS-MAHLER

3DE VERVOLG

Von Wedel zag maar aldoor naar Lilian, zoodat Ronald er zenuwachtig van werd en tegen zijn wil moest hij weer een blik op Lilian werpen.

Hij wilde zich overtuigen of zij met dien von Wedel ook zoo koketteerde als zij het met hem had gedaan. Maar Lilian's blik trof weer open en klaar den zijnen. Von Wedel scheen zij niet eens te bemerken. Onwillig fronste hij zijn wenkbrauwen.

Duivels, mijnheer Von Ortlingen, wanneer mij die blik eens gegolden had! Die mooie miss heeft waarachtig niet noodig te koketteren. Een beeldschoon gelaat — en wat een haar — zou het echt zijn?

„Interesseert mij niet. Ik vind die jonge dame onsympathiek,” mompelde hij. En zelf wist hij niet waarom hij zich ergerde.

„Dat begrijp ik niet. Zoo mooi en bekoorlijk heb ik mij de dollarprinsessen niet voorgesteld. Mijn waarde heer Von Ortlingen, wanneer u niet de benijdenswaardige rijke majoraatsheer was, die geen jacht op goudvischjes behoeft te maken, dan zou ik haast denken, dat u ons af woudt schrikken, om zodoende het terrein vrij te hebben,” schertste Von Wedel.

Ronald van Ortlingen haalde de schouders op.

„Ik onthoud mij van elke concurrentie,” zeide hij een beetje bits.

„Maar 't is waarlijk een schoonheid! Hoe is het George, moeten wij de vesting belegeren?”

George von Strachwitz schudde z'n hoofd en bemerkend hoe onaangenaam zijn broer het gesprek vond zeide hij: „Laten we nu maar over iets anders praten.”

„Aha, George hangt den vrouwenhater weer uit. U kunt niet gelooven, mijnheer Von Ortlingen, welk een steenen hart uw neef bezit. Het schoonste meisje op Gods aardbodem kan hem nog niet bekoren.”

George en Ronald wisselden een heimelijken blik.

„Des te vaker sta jij ieder oogenblik in vuur en vlam, beste jongen,” spotte George, en zich tot zijn neef wendend, vroeg hij:

„Weet je of er al iemand van de Kreuzbergs gekomen is?”

„Neen,” antwoordde Ronald, blij dat men een andere stof voor het gesprek had. „Tante Stafi en Veva komen ook eerst morgen. Gisteren was ik voor mijn vertrek in Kreuzberg en trachtte de beide dames te overreden, tegelijk met mij naar Berlijn te reizen. Maar tante Stafi verklaarde kort en bondig dat zij geen geld had om de Berlijnsche hotelhouders rijk te maken en dat zij zou komen wanneer het noodzakelijk was. En wanneer tante Stafi iets besloten heeft, probeer jij er dan maar eens iets aan te veranderen.”

George lachte.

„Je hebt gelijk, dat is onmogelijk. Ze komt dus morgen?”

„Pardon! Wie is dat toch, die tante Stafi die hier zooveel in te brengen heeft,” vroeg Von Wedel.

„Wij bedoelen juffrouw Anastasia von Kreuzberg-Breitenbach.”

„Zoo! Is de dame aan u verwant? Daar wist ik niets van.”

„We zijn ook niet aan haar verwant. Maar barones Anastasia von Kreuzberg is mijlen in den omtrek en bij alle vrienden en bekenden als tante Stafi bekend. Zij is een oorspronkelijk

mensch en ziet er niet erg lief uit met haar mopsneus. Ik zeg dat maar, om je er op voor te bereiden. Maar zij is de goedheid in eigen persoon en wanneer ze eenmaal haar hart voor je geopend heeft, zou ze zonder aarzelen door het vuur gaan voor je. Morgen zul je kennis met haar maken, wanneer ze met haar nicht barones Genoveva von Kreuzberg hier haar intrek neemt. Laat je dus door haar min of meer hatelijke manieren niet afschrikken.”

„Hm. Oude dames die bovendien hatelijk zijn, hebben voor mij niets belangwekkends. Maar over de kennismaking met de schoone Genoveva von Kreuzberg verheug ik mij.”

„Hoe weet je dat Genoveva von Kreuzberg schoon is,” vroeg George.

Von Kreuzberg weer zie. Hoe maken ze het?”

„Naar omstandigheden goed. Zij leven natuurlijk zeer stil en teruggetrokken sinds den dood van Wilhelm von Kreuzberg. Jammer genoeg is deze gestorven zonder een testament achter te laten. Zeker had hij Veva, die hij als zijn eigen kind beminde, tot zijn erfgename gemaakt, en ook gezorgd voor tante Stafi die hem zoo opofferend verpleegd en voor zijn huishouding zorg gedragen heeft. Maar nu moeten zij afwachten wat hun deel is.”

„Ja, ja. Op den familiedag zal daarover een besluit genomen worden. De Kreuzbergers

IN DE AMSTERDAMSCH VOLKSBUURT

Rustig zitten ze buiten hun huiselijke bezigheden te verrichten; zoodra het maar even goed weer is, ontvluchten ze de bedompte woningen en genieten zoo tijdens den arbeid van de buitenlucht, die hun in die dichtbebouwde buurten schaarsch wordt toegemeten.

„O, ik weet dat zij bij uitstek lief van karakter en beminnelijk in den omgang is.”

Von Wedel wijdde zijn opmerkzaamheid weer aan miss Lilian Crosshall.

„Mijn broeder Otto heeft mij dat ingeuren en kleuren voorgespiegeld. Het vorige jaar was hij onder de manoeuvres te Kreuzberg ingekwartierd en hij heeft zelfs gedichten op Genoveva gemaakt. Tot zijn diepe smart moest zij echter in 't geheel niets van hem weten. Och ja — zoo iets maakt ook geen indruk op vrouwen. Als er maar eens een flinke, forsche kerel komt, dan zal zij wel weekhartiger worden.”

Ronald bracht het gesprek snel in een andere richting. Toen na afloop van het diner Von Wedel opstond om van zijn kamer zijn vergeten portefeuille te halen, staarde Strachwitz hem somber na.

„Ik vind hem heden vervelender dan ooit,” zeide hij ontstemd.

„Ja, aangenaam gezelschap is het niet. Maar, beste George, den korten tijd van ons te zamen zijn moeten we ons door hem niet laten vergallen.”

„Je hebt gelijk, Ronald. Ik ben je erg dankbaar dat je mij uitgenoodigd hebt. 't Was meer dan genoeg dat je mij grootmoedig een toelage gaaft, en nu verschaft je mij ook nog allerlei genoegens die ik mij anders zou moeten ontzeggen. En voor deze reis naar Berlijn ben ik je dubbel dankbaar, daar ik nu ook de dames

zijn niet allen vermogend en wachten met smartelijk ongeduld op het deelen van de erfenis.”

„Zoo is het, George. Maar Veva en tante Stafi, die er eerst van geschrokken waren dat er geen testament bestond, zijn nu weer vol goeden moed. Zij zijn beiden zulke dappere vrouwen — en dan, zij zullen niet verlaten worden, dat weet je wel. We spreken daar nog eens over.”

George knikte aangedaan. Toen vroeg hij belangstellend:

„En hoe breng je je tijd in Ortlingen door, Ronald? Je zult je moeder wel erg missen.”

Ronald von Ortlingen streek over zijn voorhoofd.

„Je kunt je dat wel begrijpen. Je weet immers wat mijn moeder voor mij was.”

„En je hebt nog steeds geen trouwplannen?”

„Nog niet, George, ik kan maar niet vergeten hoe ongelukkig de echt van mijn ouders was. Mijn moeder was een martelares — ze was gedwongen tot dat huwelijk. Ik ben getuige geweest van tooneelen die ik onmogelijk vergeten kan. Hoe wilder en ruwer mijn vader was, des te stiller werd mijn moeder en hoe geduldi-

ger. zij haar lot droeg, des te meer kwelde hij haar. Mijn jeugd is er door vergald. Steeds stond ik aan de zijde van mijn moeder en leed nameloos bij het zien van haar ellende. En hoe ouder ik werd, hoe meer ik mijn vader moest verfoeien. Goddank, goddank, durf ik zeggen dat de Machtige zich over hem ontfermd heeft, want anders.... ik kende mijzelf soms niet meer."

"Hoe jammer dat je moeder je vader maar twee jaren overleefd heeft."

Ronald knikte.

"Het waren twee heerlijke jaren, George, en ofschoon zij nu niet meer bij mij is, schijnt het als dwaalt haar geest steeds om en rond mij heen. En dat houdt mij er van terug, een vrouw op Ortlingen te brengen. 't Heeft ook geen haast. Je bent even oud als ik, George, en toch ook nog ongetrouwd."

"Zeker, maar je weet dat mijn toestand heel anders is. Hoe kan ik er aan denken, een huisgezin op te richten?"

zijn dochter voorbij kwamen, wilde Ronald zich van Lilian afwenden. Maar door een onweerstaanbare macht gedwongen, zag hij 't laatste oogenblik toch nog in haar gezicht en staarde in haar glanzende oogen. Tot zijn ergernis voelde hij dat haar blik hem verontrustte. Van haar gleed zijn blik op John Crosshall en hij bemerkte dat ook deze hem vorschend aanstaarde. Haastig wendde Ronald zich af en liep sneller door, als moest hij die blikken ontvlieden. Het hielp Von Wedel niets of hij zich al uitrekte en een hooge borst zette, Lilian zag langs hem heen naar Ronald van Ortlingen.

Toen de heeren de eetzaal verlaten hadden, staarden vader en dochter elkaar een oogenblik zwijgend aan. Lilian had haar vader Ronald van Ortlingen reeds aangeduid toen hij binnentrad en de oude heer had soms heimelijk naar hem gekeken. Toen hij zich verwijderd had, ademde Crosshall verlicht op. „Nu, papa,” vroeg Lilian.

John Crosshall streek zich door het dikke grijze haar:

„Zijn trekken gelijken op die van zijn vader, maar hij heeft de oogen van zijn moeder, goe-

ook hij. Hij verschoot van kleur en draaide zich vlug om. Zij was een weinig rood geworden maar liep schijnbaar bedaard en kalm met haar vader verder. Dat Von Wedel de andere heeren op haar opmerkzaam had gemaakt en dat allen haar belangstellend nakeken, bemerkte zij niet.

Slechts Ronald van Ortlingen keek den anderen kant op en zijn gezicht had een sombere uitdrukking.

„Vervelend. Overal waar ik ga en sta, tref ik die Amerikaansche,” dacht hij ontstemd.

Maar na een poosje keek hij toch om en zocht waar zij gebleven was. Zij zat weder op de tribune. De zon wierp een gouden glans over haar prachtig haar, dat van onder haar hoed te voorschijn kwam.

„Of het echt is?” dacht hij, evenals Von Wedel onder 't diner.

Dien dag ontmoette hij haar niet meer.

* * *

Den volgenden morgen na het ontbijt bracht White tijdingen. Eerst deelde hij mede dat de moeder van den majoraatsheer van Ortlingen een jaar geleden gestorven was.

John Crosshall zat een poosje zwijgend en bewegingloos en had al zijn wilskracht noodig om zijn ontroering meester te worden.

„Hoe weet u dat, mijnheer White,” vroeg John Crosshall eindelijk met heesche stem.

White vertelde. Een van de bedienden van den heer Crosshall had kennis aangeknoopt met den kamerbediende van den majoraatsheer. De kamerdienaar had deze gelegenheid aangegrepen, om zijn kennis van de Engelsche taal wat te verrijken en had met den Amerikaanschen bediende van John Crosshall in die taal wat gepraat. Zij hadden het gehad over den persoon van hun beider meesters en de heer White had van den bediende vernomen wat hij weten wilde. Zoodoende kon hij mededeelen dat barones von Ortlingen een jaar geleden gestorven was, nadat haar ge-
maal haar twee jaar eerder in den dood was voorgedaan. Ronald was het eenige kind.

John Crosshall was zichzelf weer meester geworden.

„En wat hebt u aangaande die andere aangelegenheid bereikt, mijnheer White?”

Over zijn gezicht vloog een nauw merkbare glimlach.

„Alles ging vanzelf, mijnheer Crosshall. Mijn kamerkellner heb

ik een honderdmarkstuk in de hand gestopt en dat heeft zijn werk gedaan. De familiedag vindt plaats in een kleine zaal, die dikwijls voor feestjes gebruikt wordt. In die zaal is een kleine verhooging die bestemd is voor de muzikanten. Deze verhooging is geheel door groen en andere bloemen bedekt, waarachter de musici dan ongezien door het publiek kunnen spelen. Een smalle deur, die uitkomt in een kamertje waar de instrumenten bewaard worden, geeft toegang tot die verhooging. Van de zaal uit kan men die plaats niet bereiken, aangezien er geen trap is. Zelf heb ik alles in oogenschouw genomen en ik geloof dat u en miss Lilian vanuit de verhooging alles kunt hooren en zien wat er in de zaal voorvalt, zonder zelf opgemerkt te worden.”

John Crosshall knikte verheugd.

„Dat heb je er weer kranig afgebracht, beste White. Maar waar ligt de kamer waardoor wij de verhooging kunnen bereiken?”

„Wanneer u wilt, breng ik u er direct heen, dan kunt u alles eens opnemen. Het kamertje ligt hier op dezen corridor, geheel in den hoek. Den sleutel heb ik reeds van den kellner gekregen.”

„Goed, goed, breng me er naar toe, ik wil alles zelf zien.”

De heer White bracht John Crosshall en diens dochter naar een nis achter aan de gang.

(Wordt voortgezet)

IN DE AMSTERDAMSCH VOLKSBUURT

Een der grootste genoegens in de volksbuurt is het draaiorgel, door de Jordaners deftiger het „pirement” genoemd. Als dat verschijnt laat iedereen zijn werk in den steek om te luisteren naar de muziek en 'n dansje te maken. Zelfs oude mannen doen daaraan mee.

„Kom, kom, jongen, ik ben d'r ook nog. En als 't niet anders gaat, dan weet je wel dat ik je help.”

„Dat kan ik niet aannemen, Ronald, je doet al zoo veel voor mij.”

„Daarover zullen we maar niet spreken. Komt tijd, komt raad. Misschien vieren we tegelijkertijd onze bruiloft wel. We zullen kalm afwachten wat er gebeurt. We hebben nu een paar vroolijke dagen voor de borst en die laten we ons door Von Wedel niet vergallen. Let er eens op, hoe Viva dien „forschen, flinken kerel” afketst. Ook wanneer haar hart nog vrij was, had hij zeker geen kans bij haar. We kijken dat eens op ons gemak aan en ergeren ons niet. Maar stil — daar komt hij terug.” Ze keken elkaar met groote hartelijkheid aan.

Von Wedel wierp in 't voorbijgaan op Lilian een veroveringslustigen blik, maar zij merkte het niet op.

„Zoo, nu kunnen we wel gaan. Wanneer we den eersten ren nog willen zien, is het hoog tijd,” zeide hij.

Zij stonden op om naar de Grunewaldrenbaan te rijden. Toen zij John Crosshall en

dige, warme oogen. En ook het bruine haar heeft hij van zijn moeder, dat van zijn vader was zwart.”

Een blos kleurde Lilian's wangen.

„Ik geloof dat hij een goed mensch is,” zeide zij langzaam.

Haar vader haalde de schouders op.

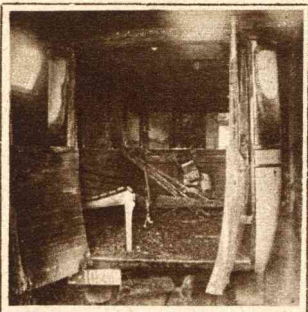
„Dat kan men zoo op 't eerste gezicht niet zeggen. Maar kom, Lilian, wij zullen ons naar de renbaan van Grunewald laten rijden. Daar zie je zeker alles wat Berlijn aan elegants bezit.”

En in een prachtige auto die John Crosshall voorloopig voor zijn gebruik gehuurd had, reden zij denzelfden weg die ook door de drie heeren gevolgd was.

Zwijgend zat Lilian naast haar vader en keek peinzend vooruit. Haar gedachten dwaalden doelloos rond, maar steeds keerden zij weer terug tot dien eenen persoon, Ronald van Ortlingen. Op de renbaan heerschte een vroolijk leven, ondanks dat het reeds de laatste ren was. De tribunen waren goed bezet en men zag bijzonder veel officieren.

Vol belangstelling nam Lilian op de tribune plaats en volgde de rennen opmerkzaam. Zij was zelf een uitstekende paardrijdster en hield zeer veel van die sport.

Toen zij in de pauze met haar vader over de zadelplaats liep, zag zij Ronald van Ortlingen met de beide andere heeren bij een groepje officieren staan. Op 't zelfde oogenblik keek

Het inwendige van de auto, na het ongeluk.

HET AUTO-BUS ONGELUK BIJ HEINO

„Hoe we ook probeerden, de achterdeur was met geen mogelijkheid open te krijgen, daar ze op slot was en de chauffeur den steeksleutel in den zak had.”

Deze woorden van den landbouwer Hartkamp, een der zeven fietsers, die hulp boden bij het verschrikkelijke ongeluk, aan een aantal van het Koninginnefeest te Raalte komende feestgangers overkomen, bevatten wel de ernstigste aanklacht tegen de roekeloosheid der autobus-ondernemers in het algemeen.

Daar gaan een twaalf, een vijftiental jonge menschen die heel den avond in feeststemming hebben verkeer, om de pret te besluiten, nog even een auto-tochtje maken. Vroolijk gekheid

gevochten zijn, om toch maar bij den uitgang te komen, wat moet daar in de Goddank maar korte oogenblikken van den ontzettenden doodstrijd geleden zijn door die, enkele minuten te voren nog zoo vroolijke en levenslustige jonge menschen! En hoe nameloos wordt er nu nog geleden door de nabestaanden die op zulk een afschuwelijke wijze zich de hunnen, die ze lief hadden, zagen ontrukken!

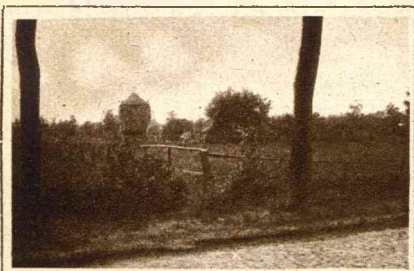
Is er feller aanklacht mogelijk tegen de onverantwoordelijkheid van ondernemers van zulk een autodienst, die maar gaan rijden met een half afgewerkten wagen, er maar zooveel mogelijk menschen in stoppen, om er toch maar zoo groot mogelijk voordeel uit te trekken en in het geheel niet denken aan de veiligheid van die allen, die hun leven aan hen toevertrouwen?

Is er krachtiger pleidooi denkbaar voor de noodzakelijkheid van een wet, die zulke dingen onmogelijk maakt, zulke nalatigheid met voorbeeldige straffen bedreigt?

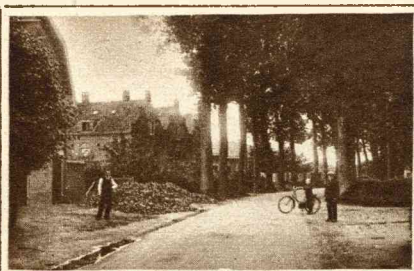
eischen voldoen, van den weg worden geweerd. Ontzettend is het, wat hier is gebeurd en het stille plaatsje Raalte, dat zes der zeven omgekomenen onder zijn inwoners telde, is in zware rouw gedompeld.

Hartverscheurende tooneelen zijn er te zien geweest, toen daar vijf der slachtoffers in een gemeenschappelijk graf werden ter aarde besteld. Daar stonden ze, op het Kerkplein, vijf boeren-huifkarren, elk beladen met de kist die het stonelijk overschot van een der slachtoffers bevatte. En daarachter de verwanten, overweldigd door smart. Verschillende moesten er door vrienden ondersteund worden, wilden ze het kerkhof kunnen bereiken — het kerkhof, waar hun hoop, hun toekomst, hun geluk ten grave werd gebracht.

Daar liep achter de lijken harer beide dochters ook vrouw Schaarsbergen, die aan zeventien kinderen het leven had geschonken en nu reeds het elfde en het twaalfde naar zijn laatste rustplaats zag dragen.

De plek waar de verschrikkelijke ramp plaats had.

De Zwolsche straatweg bij Heino. Geheel links de schuur waarin de verbrande auto met de lijken werd geborgen.

De dorpsstraat te Heino, het om het gebeurde plotseling in den lande bekend geworden dorpje.

Het huisje waar de beide ongelukkige meisjes Schaarsbergen woonden.

Gerrit Wissink, een der slachtoffers.

De woning van het slachtoffer Anton Brouwer.

De woning van Bertha Kappert.

Gerrit Wissink's woning

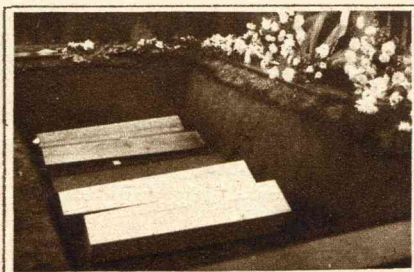
Bertha Kappert, een der slachtoffers.

Onder stroomenden regen had Zaterdag de begrafenis der slachtoffers plaats. De lijkstoet op weg naar het kerkhof.

De stoet met de vijf lijkwagens verlaat het Kerkplein.

Het gemeenschappelijk graf met de vijf kisten. Rechts de bloemenhulde.

Ds. J. Cramer spreekt de grafrede uit. Rechts — met ambtsketen — burgemeester Kerssemakers.

makend en lachend zitten ze daar bijeen in den wagen, niet denkend aan gevaar en dan opeens, zonder dat iemand er ook maar in het minst op verdacht is, slaat een vlam door den wagen, schroeiend gezichten en handen, zengend de kleeren.

Het lachen maakt plaats voor gillen, allen springen op, willen het vuur ontvluchten en dringen naar den nooduitgang van den wagen. Maar die uitgang is versperd, is op slot en de sleutel ligt voor in den wagen, is door de vlammen niet meer te bereiken.

Is er iets verschrikkelijkers denkbaar! Twaalf, vijftien menschen in een kleine ruimte opgesloten, waaruit ze niet weg kunnen, omdat de gewone ingang door vlammen onbereikbaar is en de wel bereikbare nooddeur op slot, zoodat ze moesten verbranden, levend verbranden en zeker ook allen verbrand zouden zijn, wanneer niet toevallig daar midden in den nacht een zevental personen per fiets waren voorbij gekomen, die er nog zes door het kleine portier-raampje naar buiten konden trekken.

Wat moet daar in doodsangst gedrongen,

Wat kon de autobus niet een zegen zijn voor ons land, daar zij het mogelijk maakt tal van kleine plaatsjes, die met geen tram of trein te bereiken zijn, uit hun isolement te verlossen en wat heeft ze niet reeds een ellende gebracht.

Dat hoefde toch niet!

Waarom is er toezicht op de spoorwegen, contrôle op de tramverbindingen en waarom mogen de autobus-ondernemers maar ongestoord doen wat ze willen?

Er zijn nu eenmaal zooveel onverantwoordelijke menschen en er zullen er helaas ook wel altijd veel blijven, die alleen denken aan zichzelf en aan het vullen van hun portemonnaie, er zich niet om bekommerend of dat ook tot schade van hun medemenschen kan zijn. Iedereen kent er zulken. En het publiek, dat niet denkt, dat zich blindelings toevertrouwt aan zulke individuen, wordt er het slachtoffer van.

Omdat de wet niet ingrijpt.

Waarlijk, het is hoog tijd, dat een scherp toezicht wordt uitgeoefend op de autobussen en dat alle die niet aan zeer hoge

En nog niet eens kon zij haar smart in stilte uitweenen — tusschen een haag van honderden, van duizenden nieuwsgierigen die haar heel den weg over harteloos aangaapten, moest zij den moeilijken tocht volbrengen — zij en ook die talrijke anderen, die hun kinderen, hun broers of zusters, hun dierbaren bij deze ontzettende ramp verloren hadden.

Er waren kranen, er waren veel en mooie kranen en aan de groeve stond de burgemeester met ambtsketen omhangen — er werd aan de dooden eer bewezen, veel eer. Maar troost — troost voor de nabestaanden was er niet, zelfs niet in de rede van den dominé, die de grafrede uitsprak en die daarin zinspelingen deed op de jacht naar vermaak, die tegenwoordig het leven van velen beheerscht.

Hier, bij deze gelegenheid gesproken, waar het gold personen die, regelrecht van het vermaak komend, den dood waren ingegaan, klonken die woorden meer als een aanklacht dan als een troost.

Arme ouders, die ze moesten aanhooren!

VERZEKERING TEGEN VERLIES

Jaap Sterkman stak haastig de stille zijde van het Rembrandtplein over en kwam met groote stappen op mij toe.

„Ga mee,” zeide hij, „ik heb een idee. Ik heb een reuzen-idee!”

Hij greep mijn mouw vast en vijf minuten laten zaten we op het terras bij Schiller.

„Luister eens,” begon hij, „ieder mensch heeft een ondeugd... En een ondeugd, die wij uitstekend kunnen exploiteeren.”

Ik kreeg sombere voorgevoelens en wilde opstaan.

„Nee, ga nu zitten. Je weet, dat ieder mensch wel eens wat verliest. We hebben allemaal wel eens wat verloren.”

Ik keek hem veelbeteekenend aan.

„Nee, wees nu niet kinderachtig. Ik bedoel dit: een van de dingen, die het meest verloren worden en die je het minst kunt missen zijn sleutels. En tegen dat verlies wou ik de menschen verzekeren. Ik weet een onfeilbaar middel, zoodat geen enkele sleutelbos ooit meer verloren gaat. Ik zal je zeggen hoe. Ieder, die zich bij ons verzekert, wordt onder een bepaald nummer ingeschreven in ons register. Hij krijgt dan een koperen plaatje, dat hij aan zijn sleutelbos moet bevestigen. Op dat plaatje staat zijn nummer vermeld en ook de naam en het adres van ons kantoor. Bovendien maken we bekend, dat ieder, die een dergelijk sleutelbos vindt en aan ons kantoor terugbezorgt, daarvoor f 3.— ontvangt. Je zult zien, op die manier gaat geen enkele sleutel meer verloren. Voor een ander heeft zoo'n sleutelbos totaal geen waarde, dus meestal gooien de lui zoo'n ding maar ergens in een hoek. Nu zullen ze graag een eindje omloopen, als ze daarmee drie gulden verdienen kunnen. We hebben dan maar eenvoudig het nummer in ons register op te zoeken en we schrijven den eigenaar een briefkaart. Allicht is dien het terugbekomen ook nog wat waard.”

Ik was thans wat opmerkzamer geworden. Er zat wel wat in.

„En kijk nu eens,” ging Jaap verder. „We laten ieder een pop per jaar betalen, dat is toch waarachtig niet te veel. Stel nu, dat op de duizend verzekerden honderd lui hun sleutelbos verliezen, dan geeft ons dat nog een zuivere winst van zevenhonderd pop per jaar. En een paar duizend verzekerden heb je zoo. Ik ga er wel op uit en jij voert de administratie.”

In dezen tijd van werkloosheid opende zich een wijd vershiet. Jaap sprak met vuur en ontwikkelde zijn plannen. Ze leken me heel wel uitvoerbaar.

Binnen een week hadden we een zeer eenvoudig kantoor op de Heerengracht gehuurd en trok Jaap er op uit.

Ik moet eerlijk zeggen, de zaken gingen schitterend. Na veertien dagen had Jaap reeds een duizendtal verzekerden bijeen en waren er nog slechts vier premies uitbetaald, waarbij een zeer slordige eigenaar zijn sleutelbos tweemaal verloren had. We konden er dus op rekenen, dat we binnen afzienbaren tijd eenige duizenden verzekerden konden hebben en spraken er zelfs over onze zaak over het geheele land uit te breiden.

Toen kwam de catastrofe.

Op een middag zat ik uit te rusten van de vermoeienissen en las juist voor de derde maal het ochtendblad van de Telegraaf, toen er aan het loket getikt werd. Ik opende het raampje en een frissche geur van bier en pommerans woei naar binnen.

„Wat blijft u?”

„Een bos sleutels, mijnheer.”

Mijn bezoeker legde een bos sleutels met een koperen plaatje voor mij neer. Ik bekeek het nummer en sloeg het register op. Dat was waarachtig voor de derde maal dat nummer 303. Ik ging naar het loket terug.

„Dat is nu voor den derden keer dat die mijnheer zijn sleutels verloren heeft.”

„Wat een wonder.”

„Wat een wonder? Kent u den eigenaar dan?”

„Natuurlijk. Dat is Jacques Cohen, die in de Derby-Bar zit. Ik heb vanmiddag met Jacques

AAN HAAR

Als — zooals 't in sprookjes gaat —
Ik driemaal 'n wensch mocht doen,
Zou ik dan, vraag ik mij af,
Bescheiden zijn of koen?

Zou ik rijkdom wenschen, roem,
'n Graven-, 'n hertogskroon?
Zou ik koning willen zijn
Met een paleis tot woon?

Neen, als 'k driemaal wenschen mocht,
En 'k wist verhoord mij gauw,
Dan wenschte ik mij niets meer dan
De zee, de zon — en jou.

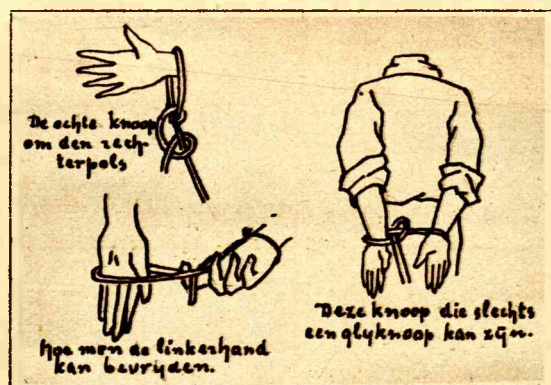
A. T.

ONZE GOOCHELTOER

We zijn nog wel niet aan de winteravonden, wanneer in het algemeen meer tijd aan dergelijke gezelligheidsdingetjes gewijd kan worden, maar dat neemt niet weg, dat we toch wel reeds een proef kunnen nemen met een nieuwe rubriek. We willen onzen lezers les geven in het goochelen, opdat ze, in gezelschap, de aanwezigen aangenaam zullen kunnen bezig houden. Blijkt deze rubriek in den smaak onzer lezers te vallen, dan zullen we er gaarne eenigen tijd mee voortgaan, tot ze volledig geoefende goochelaars geworden zijn.

We zullen beginnen met een niet al te moeilijke toer, die niettemin steeds veel succes heeft. Het eenige wat men hiervoor noodig heeft is een stuk dik touw.

Men vraagt iemand het eene einde van dat

touw stevig om zijn rechterpols te binden, hoe hij dat doen wil en met hoeveel knopen doet er niet toe. Dan houdt men beide handen op den rug en vraagt nu met het andere einde van het touw de linkerhand aan de rechter vast te binden.

Dit wordt gedaan, maar zoodra degene die de knopen gelegd heeft zich omkeert, om weer naar zijn plaats terug te keeren, slaat men hem flink op den rug.

Natuurlijk moet men zijn hand hebben vrijgemaakt om dit te kunnen doen, maar als de man den slag voelt en zich omkeert, zit men alweer met gebonden handen op den stoel.

Het heele geheim van dezen toer is, dat het absoluut onmogelijk is, om, wanneer het eene einde van het touw om een pols gebonden is, het andere einde om den anderen pols te binden, zonder eerst een z.g. glijknoop te maken. Het doet er niet toe hoeveel knopen daar nog bovenop gelegd worden, de eerste is altijd een glijknoop, die doordat het touw dik is, gemakkelijk verschoven kan worden. Men wringt daartoe een vinger van de rechterhand in de lus van den linkerpols en trekt deze wijder, zoodat hij er gemakkelijk zijn hand doorhalen kan. Dan steekt hij haar er weer door en schuift de lus dicht. Het vereischt natuurlijk eenige oefening om dit vlug te doen, maar als men niet al te onhandig is, leert men dat spoedig.

AMSTERDAMMERTJES

HET BELASTINGBILJET.

Waar werd oprechter trouw,
Dan tusschen man en vrouw,
Ter wereld ooit gevonden?

Oef! Dat viel niet mee.

Tweehonderd veertig gulden! „Die ellendige belasting ook.”

Baas Michelsen bromde nog wat en deponeerde toen het biljet op den schoorsteenmantel achter de vaas, waaraan sedert onheuglijke jaren één pootje onthrak. Had baas Michelsen echter niet zoo'n flinke vrouw gehad, dan zou er nog heel wat meer aan den inboedel ontbreken, want wanneer mijnheer zijn gewone offeranden Bacchus had vereerd, was er niets veilig in zijn buurt.

Hij was een goeie kerel, maar de demon van den drank had hem helaas geducht in zijn duistere macht. Baas Michelsen wierp het eindje sigaar dat hij rookte, weg en begon aan een nieuwe. Hij was niet voor niets sedert jaren in de sigarenbranche en — die appels vaart, die appels eet. Hij blies gemoedelijk de rookwolkjes voor zich uit en wachtte op de thuiskomst van zijn vrouw.

Er zou een hartig woordje vallen als zij 't hooge bedrag zou vernemen, daar twijfelde hij niet aan.

Nauwelijks had zij dan ook eenige schreden in de kamer gezet, of haar arendsblikken ontdekten de grauwe enveloppe.

„Tweehonderdveertig gulden,” gilte zij, „ze zijn.....” neen, ik spaar u wat juffrouw Michelsen allemaal zei.

Hij volgde zijn gewone tactiek en gaf geen antwoord.

„Maar 't kán niet,” herhaalde zijn ega, „'t is een vergissing. Moet een mensch met dertig gulden in de week verdienste, zóóveel belasting betalen! 't Zal niet gaan. Ik ga er heen en zeggen dat 't een vergissing moet wezen.”

Dit zeggende spoedde zij zich naar een kleine afgeschoten ruimte, die voor keuken door moest gaan.

Onderwijl overlegde baas Michelsen wat te doen: zijn vrouw mocht er niet heen, dat moest hij verhinderen. Dies gaarde hij aan den maaltijd al zijn welsprekendheid bijeen, om zijn betere helft aan 't verstand te brengen dat reclameeren toch niet helpen zou.

„'t Geeft niets, betalen moet je toch,” betoogde hij. Evenwel, zijn overredingskracht bleek bij lange na niet toereikend. Zijn vrouw zou gaan en daarmee basta.

En zoo gebeurde het, dat naar de al of niet juistheid van den aanslag een grondig onderzoek werd ingesteld.... met 't resultaat dat aan 't licht kwam dat baas Michelsen sedert meer dan een jaar niet slechts 30, maar.. 45 gulden per week ontving. Toen werd juffrouw Michelsen alles duidelijk.

Wat er toen tusschen de beide echtelieden voorviel, vermag mijn pen niet te beschrijven. Zeker is dat juffrouw Michelsen haar slechtere helft duchtig kennis liet maken met haar matenklopper, mitsgaders allerhande wapens uit haar culinair arsenaal. Waarop mijnheer — voor de zooveelste maal — plechtig beloofde nimmer meer een glas aan zijn lippen te zetten.

Of hij woord hield, kan ik u helaas niet zeggen.

N. D.
(Historisch.)

een paar kleintjes bier gedronken, maar Jacques had niet veel geld bij zich. Toen laat hij zijn sleutels zoo uit zijn zak vallen en zegt: „Nu vindt jij mijn sleutels. En dan ga je er mee naar dat adres, dat op dat koperen plaatje staat. Daar geven ze je er drie gulden voor. En kom gauw terug, dan nemen we er nog een-tje.”

Slechts met behulp van drie agenten van politie kon ik hem het onredelijke van zijn vordering aan zijn verstand brengen. Nadien is het kantoor gesloten.

J. C. M.

KONINGINNEDAG -- DE REDDINGSDEMONSTRATIE

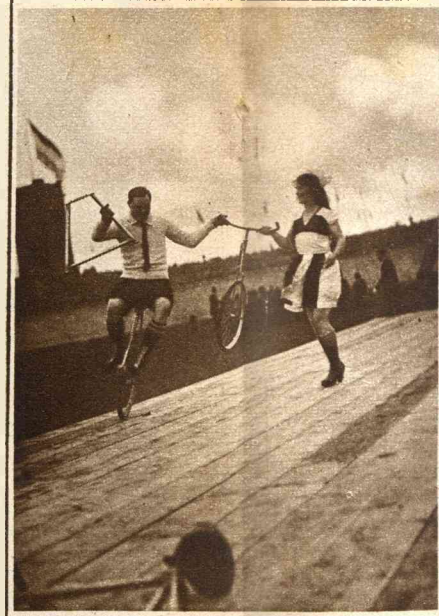
AMSTERDAM IN FEE

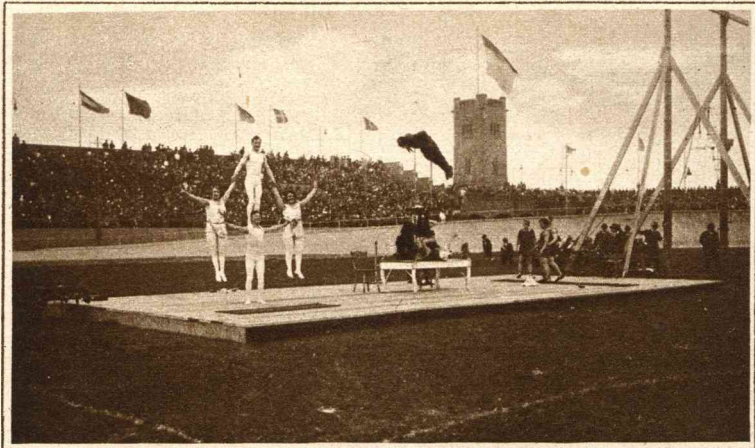
Optocht van den Nationalen bond „Wat ook val',
trouw staat pal”.

De nieuwste straat-creatie. Jongens met aangeplakte paarden
jagen door de straten.

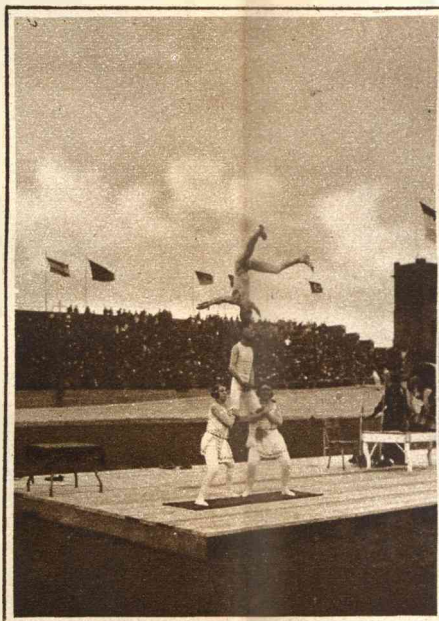
In het Stadion. De kunstrijder.

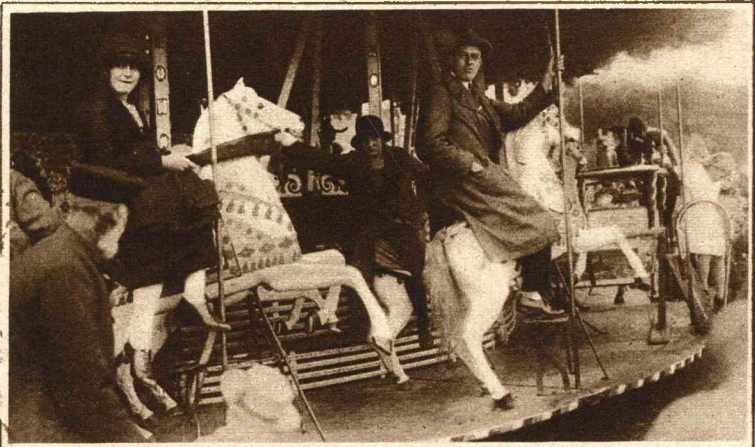
De acrobaten oogstten geen gering deel van het succes.
De levende molen.

De vrije oefeningen van Amstels Gymnastiek-Vereeniging
op het middenterrein.

Een veel toegejuichte toer; de hoge
kopstand.

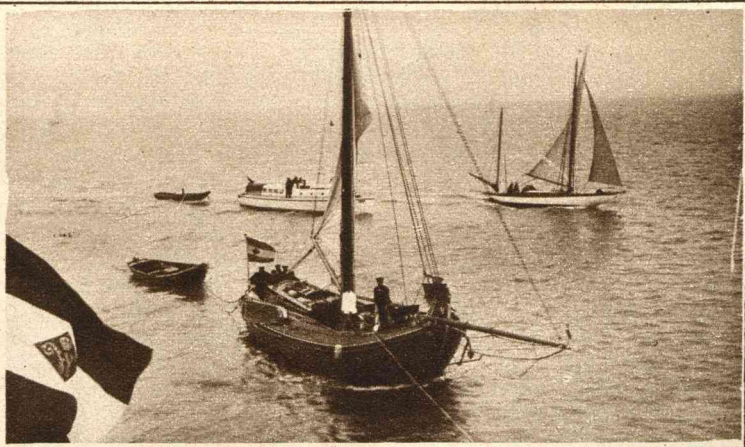
In den mallemolen, die heusch niet alleen op kinderen
aantrekkingskracht had.

Het ouderwetsche draaiorgeltje deed opgeld. De orgelman maakte
goede zaken.

H. M. de Koningin begeeft zich aan boord om de wedstrijden
te volgen.

De „Brandaris” van den heer P. L. Lucassen, met het
koninklijk gezelschap aan boord.

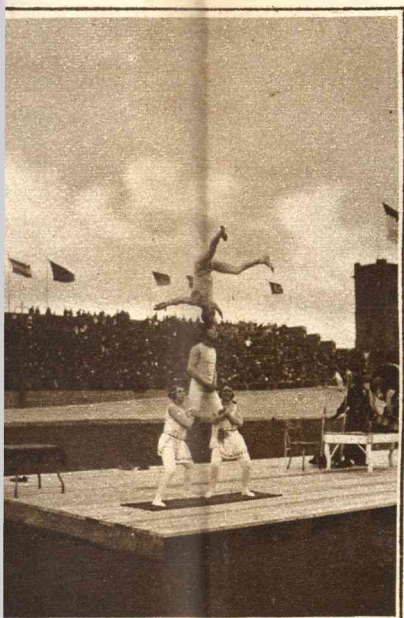
De „Margaretha” (D. G. v. Beuningen)
een der deelnemende ronde platboomde
vaartuigen.

IN FEESTSTEMMING

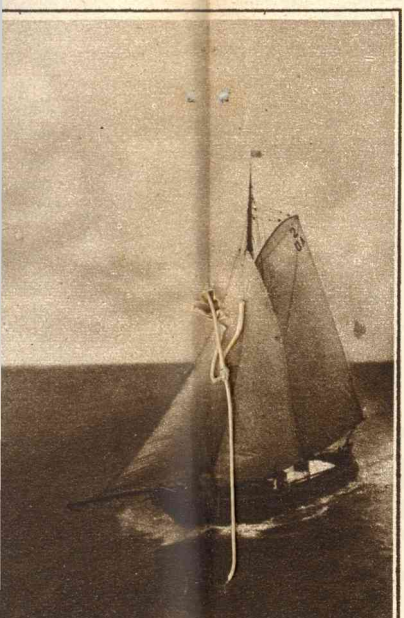
DE ZEILWEDSTRIJDEN VAN DE „KONINKLIJKE”

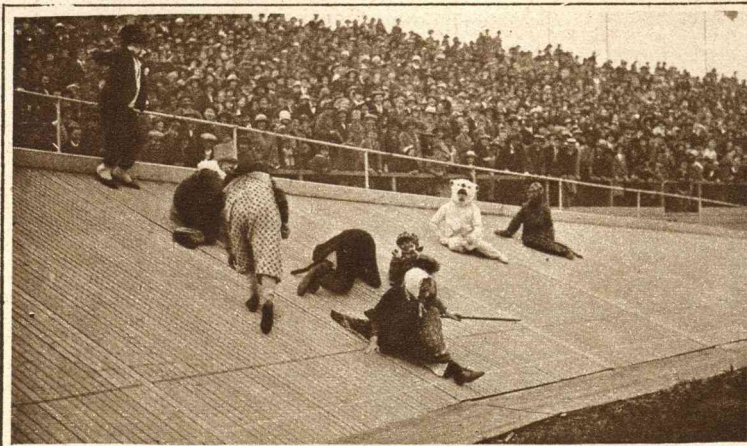
In het Stadion. De kunstrijder.

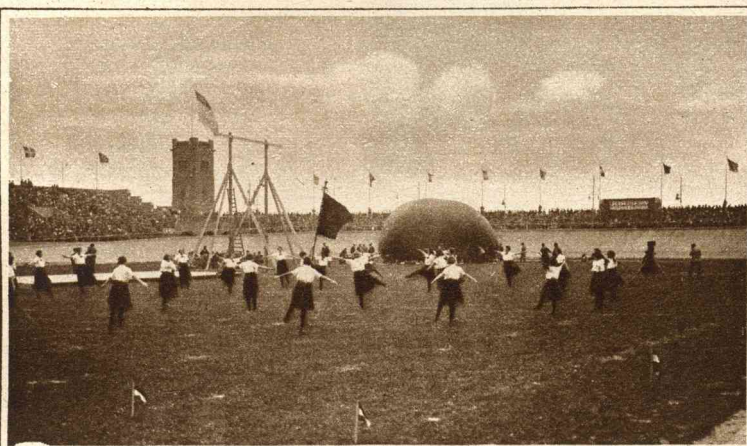
n veel toegejuichte toer; de hoge kopstand.

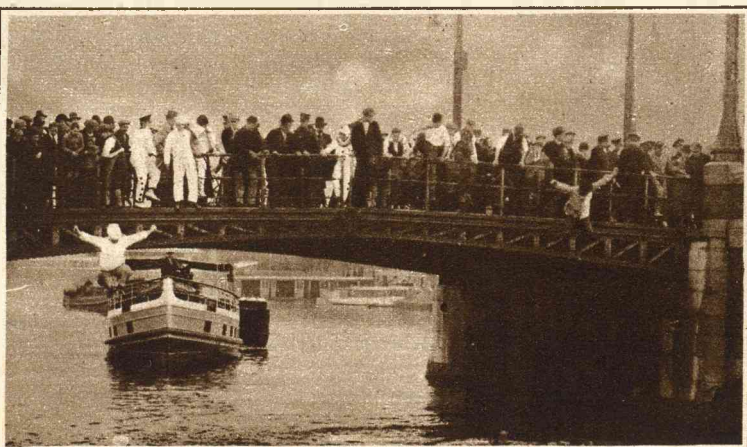
„Margaretha” (D. G. v. Beuningen) der deelnemende ronde platboomde vaartuigen.

De groep clowns, die in het Stadion met hun malle grillen de vrolijkheid er in hielden.

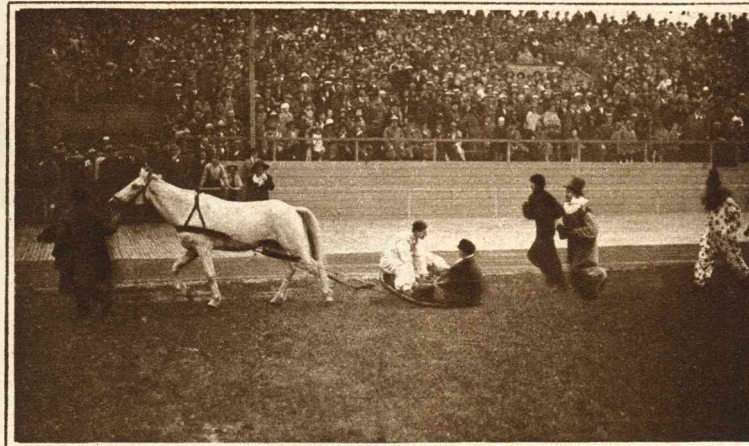
Nog een kiekje van de gymnastiekuitvoering. Achter, de vulling van de luchtballon.

Openbare demonstratie tot het redden van drenkelingen. De redders springen gekleed van de Amstelbrug.

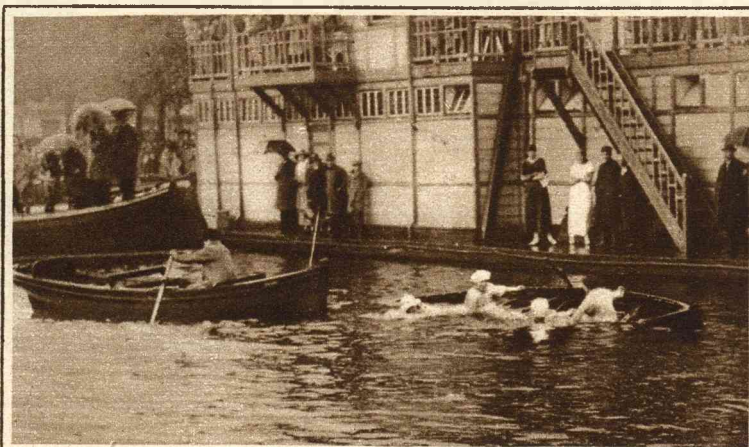
Uit de 6-M. klasse. Van links naar rechts: de Gollywog, de Puzzle en de Willem Six.

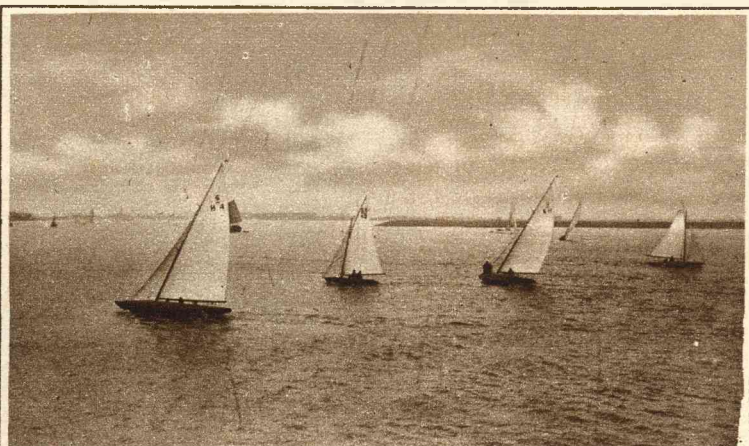
Het draaiende wiel. Twee clowns zitten op een horizontaal wiel dat steeds sneller ronddraait.

Het jeugdige muziekkorps in den optocht, op de Rozengracht gekiekt.

De omgeslagen boot. De redder komt in een roeibootje aanvaren om hulp te verlenen.

De heer P. L. Lucassen doet H. M. de Koningin in den stroomenden regen uitgeleide.

VAN 'N VERGISSING EN EEN BRUTAALTJE

DOOR SABINA MARIA

Rustig dommelde 't hardsteenen huis aan de Leidsche Kade in broeierige middaghitte..

Boem!.. Pats!.. Dichtsmakken van 'n deur.. geluid van brekend aardewerk.. Wild opvliegen van een ige losse bladen copie.. en de zoo ruw-verstoorde stilte in de tuinkamer deed haar best 't verstoorde evenwicht weer te herstellen.

Elders in huis ging 't er nog vrij rumoerig naar toe! De onstuimige dochter des huizes, de onverbeterlijke wildzang, Mien Bouman, vloog de trappen op, viel tegen 'n deur die uit 't slot sprong, struikelde over den drempel, zwaaide ademloos maar zegevierend 'n groote krant boven 't hoofd en riep: „Eureka! Eureka!”

„Kind, kind,” vermaande 'n kalmeerende stem, „wat ben je toch wild!.. Wat heb je nú weer gevonden?”

Mien negeerde de ontvangen vermaning en ratelde in één adem door: „Wel moe, de verrassing! 't Cadeau! Eva's verjaardag!.. En heelemaal niet duur!.. 't Kost me niks.. 'n postzegel... 'n luttel velletje papier: da's al! Hier, lees u maar...”

Mevrouw Bouman deed haar best den inhoud eener in 't oog springende advertentie goed in zich op te nemen, maar bleek na lezing niet veel wijzer geworden. Vragend zag ze haar dochter aan en aarzelend klonk 't: „Welnu, wat zou dat?”

„Bewaart ons!” was 't oneerbiedig antwoord, „vat u 't weer niet? 't Is toch duidelijk genoeg!.. Eva heeft al zoo dikwijls te kennen gegeven dat ze zoo graag 'n portret had van pa, 'n groote crayonteekening zooals ze van u heeft; nou, en deez' firma biedt aan, als reclame, om van iedere opgezonden foto 'n royale vergrooting te teekenen, en voor 'n passende lijst zorg te dragen — dit laatste niet verplichtend. Nu, die lijst daar zullen we hier wel voor zorgen.. maar de vergrooting daár kom ik nou prachtig goedkoop aan!”

„Kind, je loopt weer te hard van stapel, 't bevalt mij heelemaal niet!” aarzelde de voorzichtige moeder, „wat voordeel kan die Parijsche firma d'r bij hebben ons zoo'n ding gewoonweg cadeau te geven..? En 't is zoo'n eind uit de buurt!”

„Och, moe,” zei haar alwijsheid, de benjamin des huizes, „wat wou u verstand hebben van zaken doen. U is immers véél te ouwerwetsch!! Als je reuzenwinst wil maken moet je eerst met 't geld smijten! Je zet alles groot op, je adverteert, je geeft passende cadeaux om de aandacht op je zaak te vestigen.. en in 'n ommezien heb je je onkosten weer binnen! De affaire gaat op rolletjes en de claudisie stróómt toe!.. Laat mij dat zaakje nou maar bedisselen, ik weet wel hoe ze 't tegenwoordig aanpakken!”

„Kindlief, als jij je iets in 't hoofd hebt gezet, praatjemand 't er uit, maar je hoeft niet te denken dat 'k ditmaal ook maar 'n cent bijpas! Als die firma zoo'n goed inzicht heeft van 't tegenwoordig bedrijf, vat ik niet waarom ze het in 't buitenland moet zoeken! Is Frankrijk niet groot genoeg?”

„Och, moe, kleine moe,” klonk 't meewarig, „wat is u toch nog achterlijk! 't Is natuurlijk 'n wereldfirma en die moeten 't dan ook van alle landen hebben, zou 'k zeggen.”

„Ja, ja, groote Mien, zie jij maar op je moeder neer! We zullen zien.. Wie 't laatst lacht, lacht 't best!”

Hiermee achtte Mien de zaak afgehandeld en keerde overmoedig terug naar haar copie-werk.

Binnentredend in de tuinkamer bleef ze toch wat bedremmeld staan op 't zien der scherven van 't prachtige, antieke wandbord.. maar dan klonk 't zorgeloos: „Nou ja, we lijmen de stukken aan mekaar en dan is 't ding van antiekigheid nog ettelijke gulden meer waard!”

Ringelingeling!!...

Zou 't daar zijn? dacht Mien met popelend hart, en hield vol verwachting de pen roerloos omhoog. Ze kon tegenwoordig van zenuwachtigheid haast niet regelmatig schrijven!.. Waar bleef nou dat ding uit Parijs? Hoera!! Eindelijk....

„Asjeblieft, jonge juffrouw, 'n buitenlandsch pakket.... tien gulden..”

„Wát zeg je..?”

Verschrikt vloog Mien achteruit, smeet de pen neer, die 'n streep inkt afrolde over de copie waaraan zij bezig was, rukte de gediensstige 'n papier uit de hand en verslond met de oogen den inhoud.

Dát moet 'n vergissing zijn..

Maar jawel, 't stond er duidelijk: Emballage... Vracht.. In-

komende rechten... plus 'n reeks kleine gefingeerde postjes! Hemelsche goedheid, wat 'n zwendel!.. en tòch: slim overlegd! Schijnbaar alles in orde.. De inpakkerij voorál is hoog berekend!.. Maar 't is me ook 'n ding! 'k Had 'n rolletje verwacht.. Zou men soms bij vergissing 'n lijst..?

„Jongejuffer,” onderbreekt de dienstbode Mien's gedachtengang, „de man wacht! Heeft u 't geld?”

„Ik niet, Dora, toevallig (!) geen cent op zak.. en niemand thuis!.. — wat 'n bof, dacht ze in stilte — Heb jij 't niet zoolang?”

„Guns! Nee, zóóveel he'k nie dispeniebel!”

„Weet je wat..? Zeg maar dat ik 't wel zal brengen!”

„Ku'je begripen.. doen ze niet met 'n verrekpenpakket!”

„Ja, geef 't dán maar weer mee en zeg dat ik 't wel zal laten reclameeren.”

„Best, ik zel 't m aan z'n verstand brengen.”

Toen de gediensstige verdwenen was, sloeg Mien in wanhoop de handen omhoog en liet ze met 'n harden plof weer neer op de schrijftafel, zoodat de inktkoker verraderlijk begon te trillen.

Tien gulden.. Hoe kom ik aan 't geld..?”

Verbijsterd zag ze om zich heen naar de welbekende dingen in de vertrouwde kamer. Maar wat grijnzen ze haar nu aan!.. „Tien gulden!” grimlachten ze, „tien gulden!”

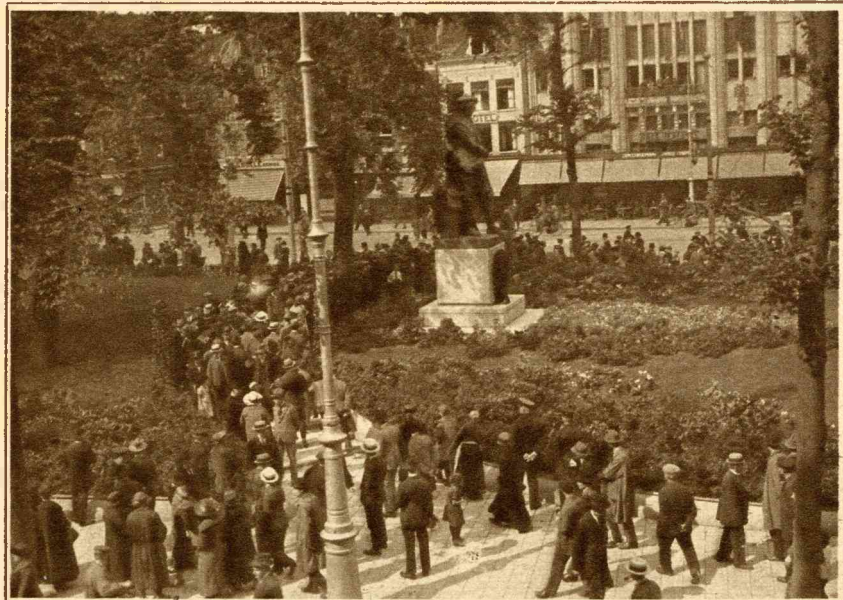
„Idioot!” schold ze zichzelf. „Idioot! Idioot!” lachte 't van allen kant.

Verward stapte Mien op 't balkon en ademde gretig de zoete lucht in, als kon ze daárdoor de nachtmerrie verdrijven.. Tevergeefs! 't Klopte en bonsde in haar slapen, 't drukte als 'n gewicht op haar borst..

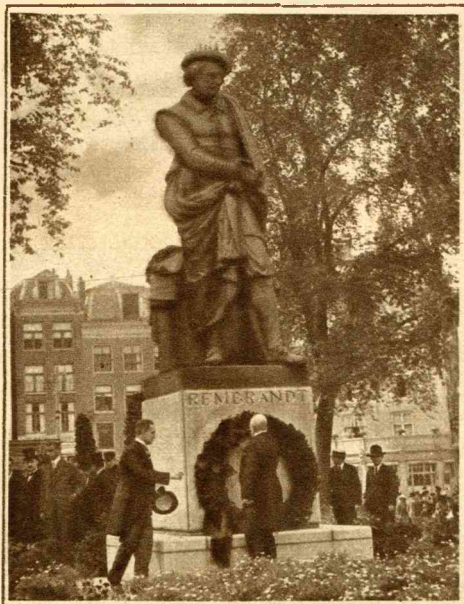
Eindelijk barstte ze uit tegen zichzelf: „Reuzenstomerik! Uilskuiken! Wat heb jij dat fijn overlegd!..”

En als 't nu eens uitlekte? Dán zit ik met m'n wijsheid en allemanspraats!.. Is 'r niemand van wie ik 't leenen kan? — Zonder teruggeven natuur-

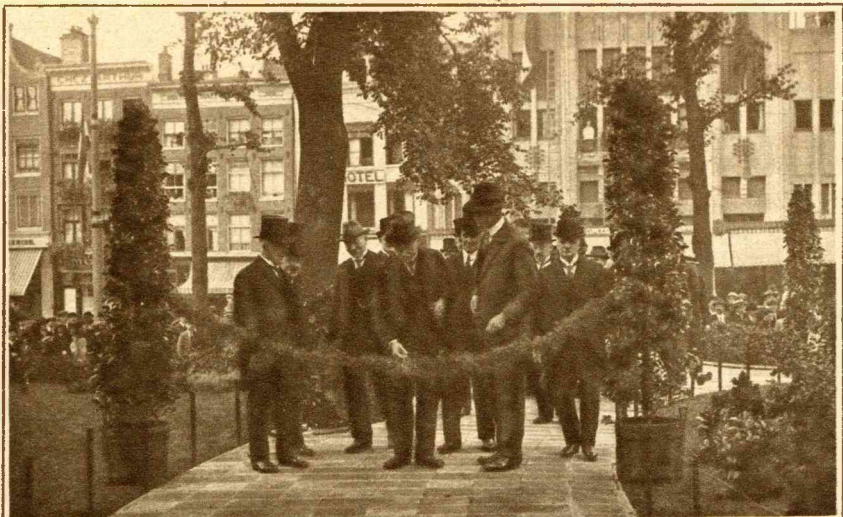
HET NIEUWE REMBRANDTPLEIN

Op initiatief van de buurtvereniging Rembrandt is Donderdag de voltooiing van het Rembrandtplein feestelijk gevierd, met een toespraak van Wethouder Ter Haar. Na de toespraak werd door den Wethouder het koord doorgeknipt, dat de verbindingsweg tusschen drukke en stille zijde versperde....

waarna de voorzitter der buurtvereniging, J. H. Solkesz, een krans aan het standbeeld hechtte....

en het publiek den nieuwen weg betrad.

„Wasch u je handen maar in onschuld, moesje, ik neem alle gevolgen voor mijn rekening!”

lijk! — 'ns Kijken.. Pa..? Moet haarfijn weten waarvoor.. Moe..? Ruikt onmiddellijk lont.. Oom Jan..? Uit de stad.. Eva..? Nee, dát gaat niet nou ze binnenkort jarig is.. zou snappen dat ze d'r eigen cadeau betaalt!.. Tien gulden! Wat 'n som! Wat 'n schat!.. Heb ik niks om naar den lommerd te brengen?.. Maar waar zou zoo'n ding zijn..? En da's toch wel wat griezelig!.. Niets om te verkoopen..? 'n Ouwe oorbel van grootma, met 'n echten granaat.. 'n klungelig ringetje.. nee, 't zal niet genoeg zijn!.. Wacht 'ns! Lies!.. Dat 'k aan haar niet 't eerst gedacht heb!

Mien liet de schrijverij in den steek, drukte 'n muts op haar verwaaide haren, gooide 'n cape om en vloog de straat op..

Ademloos kwam ze aan de woning van haar vriendin, luidde alsof er brand was, schrok zelf van 't spektakel dat ze maakte.

„Lies thuis..?”

„Jawel, juffrouw; gaat u maar door naar boven.. ze is aan 't studeren!”

Mien volgde den bekenden weg, trommelde 'n roffel op de kamerdeur van haar vriendin, en trad met veel geraas binnen.

„Hallo! Lies.. hoe staat 't leven?”

„Bij Jupiter!” zei Lies, die in den Ilias zat te blokken, en dweept met de Grieksche goden en godinnen, „wat zie jij d'r verwilderd uit! Alsof je met de Trojanen aan den slag waart geweest!”

„Kind, dat was nog niets in vergelijking met m'n huidigen toestand! Ik word gek! Ik ben dol!! Heb jij soms tien gulden voor me..?”

De jeugdige studente barstte in 'n schaterlach uit.

„Alsof 'k ze dan zelf niet nodig had! Ik geloof inderdaad dat je brein niet in orde is!”

„Spot niet met m'n smart! 'k Zit gruwelijk in den pekel!”

„Je bent 'r maar zelden uit!”

„Nee, nou in ernst.. Heb jij niets te verpatsen?”

„Geen snars!” bekende Lies, geheel in de termen blijvend.

„Kom, denk 'ns na.. Wat ouwe sieraden.. Ik heb 'n oorbel en 'n gedeukt ringetje.. As jij nou..”

„Wacht eens even. Herinner jij je dat schattig Françaisetje nog, uit onze Fransche klas? Je weet wel, ze had van die mooie bruine oogen, die je regelrecht in je ziel keken!”

„Nou, en of!”

De heele klas dweept met 'r, ging Lies voort, „en ik had 't danig te pakken! Ze was gewoon m'n eerste liefde!.. al kwam 't niet van twee kanten, helaas!” zuchtte ze pathetisch; „nou, hoe 't zat weet ik niet recht meer, maar m'n ouders waren in de gelegenheid haar 'n belangrijken dienst te bewijzen, en uit pure dankbaarheid gaf ze me 'n gouwen armband cadeau. Bah! 't ding was vast van d'r bet-overgrootmoeder, maar indertijd was 'k in den zevenden hemel met 't prul!.. Hier is ie.. Niet 'n pronkjuweel?”

Mien bewonderde 't prachtstuk, dat wel is waar gebroken, en heél ouderwetsch was, maar toch blijkbaar nog eenige waarde had aan goud.

„Wel, en dié gaan we nou versjacheren! 't Zal wel meer opbrengen as noodig is, doch 't teveel bewaren we voor 'n volgende keer. We zullen nog wel 'ns meer in 't nauw zitten!”

„Ja, da's vast!” beaamde Mien.

En 't kwam uit ook.

„Hoera! Mien, eerst gaan we wat gebakjes eten op den goeien afloop, en dan gaat 't 'r op los!”

„Je bent 'n schat! 'n Dot! 'n Engel!” En Mien vloog haar vriendin om den hals en bedwelmd haar onder 'n regen van klappende zoenen. „In eeuwigheid zal ik 't je vergelden!”

'n Uur later zaten de vriendinnen te smullen, en rekende Lies uit hoeveel heerlijkheden hun nu nog overbleven. Na die prettige bezigheid trokken zij gearmd naar 't postkantoor en onderweg zei Mien: „Zeg, Lies, je hebt nog niet eens gevraagd waarvoor ik zooveel geld wel nodig heb..”

Toen de tragedie verteld was traden ze het postkantoor binnen en namen er met eenig ontzag het kostbare stuk in ontvangst. Dan spraken ze af hoe Lies 't, straks na 't diner, in huis zou smokkelen.

„Want als 'k er nu mee aankom,” verklaarde Mien, „loopt 't in de gaten! D'r zit tòch al wat voor me op, wijl ik den boel in den steek heb gelaten! Pas op m'n kistje. Denk eraan: mijn vader zit erin!”

„Of ie 't eventjes benauwd zal hebben, hè? Dag! Tot vanavond!”

„Ja, tot straks!”

Toen vader 's avonds uit z'n gevangenis verlost werd sprong Mien ontzet achteruit en bedwong met moeite 'n luiden schreeuw van verbazing. Met wijd-open oogen en mond staarde ze naar 't beeld..

„Genadige hemel! wat 'n toovenaars daarginds! Ze hebben 'm waarempel 'n complete verjongingskuur doen ondergaan en 'n onfeilbaar haarmiddel aangewend! Zóó heb ik m'n vader nóóit gekend! Of moeder misschien vindt dat ie lijkt?”

„Nou, dát betwijfel ik!” zegt Lies, „zóó'n idealen neus kan toch nooit in 'n doodgewonen mops veranderen!..”

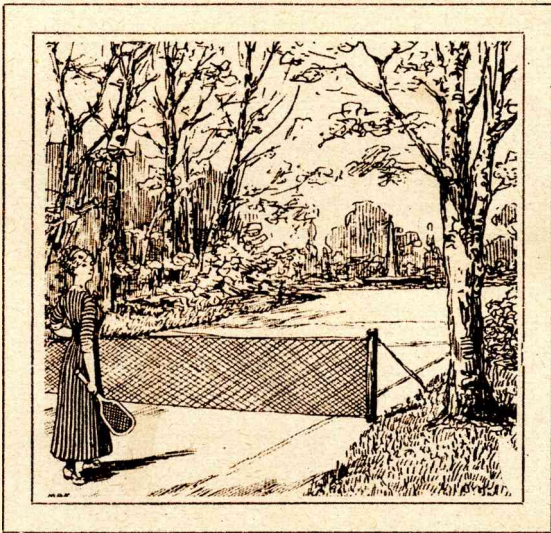
„'t Goeie breede gezicht van pa-lief zal ook wel nimmer zoo'n zuiver ovaal gehad hebben.. en dan dat mondje! O! om te kussen!”

„Och! Och! wat 'n interessant gezicht! Beeldig ventje! daar zou je knappe zus nog jaloersch op kunnen zijn!”

„Om van 't mijne maar heelmaal niet te

ONS ZOEKPLAATJE

I.

Als tijdpassering zullen we op veler verzoek, geregeld een zoekplaatje geven. Oplossingen daarvan behoeven niet te worden ingezonden; bij de publicering van het volgende plaatje zullen we de oplossing van het bovenstaande meedeelen.

spreken, hé?... Bewaart ons! wat gaan we nou beginnen! Wat 'n fatale geschiedenis!”

„Helaas!” zuchtte Lies dramatisch, „ons offer werd vergeefs geplengd, en 't gesmolten goud dat vloede...”

„...vloeden zal!” verbeterde Mien,

„...roept om wraak!”

„Da's waar ook! Je armband!... Ik schaam me dood! Wat 'n bedriegers! Wat 'n zwendel! Wat 'n ezel ben ik!... Schat, kun je me vergeven?”

„Lieveling, jij kunt 't niet helpen!”

Maar nu barstte Mien in 'n zenuwachtig snikken los over zóoveel edelmoedigheid en moest Lies, bij de rol van weldoende engel, óók nog die van verpleegster waarnemen!

„Kom! kom! liefste, huil niet... 't Is misschien 'n vergissing! Is 'r geen adres bij?”

Lies snuffelde nog 'ns in de doos en hield triomfantelijk 'n enveloppe omhoog waar in iets hards aanvoelde. Helaas! 't bevatte slechts 't portretje waarnaar de vergrooting genomen was, geen naam.. niets!..

't Kleine portret evenwel troostte Mien onmiddellijk, „want,” zei ze zeer gevat, „als dit bedriegerij was zou dit er niet zijn! Op pa's foto staat naam en adres, mogelijk brengt dát nog 'ns uitkomst?”

„We zullen naar Parijs schrijven, hè?”

„M'n eerste werk zoo meteen!”

„'t Is goed geteekend!” vond Lies.

„Maar 't kost ook tien gulden! want die rekening is maar larie! Ze hadden 't ding gewoon kunnen oprollen, en als aangeteekenden brief verzenden, inplaats van 't op carton te prikken!”

„Nou, ik moet naar huis, hoor! Slaap lekker, en droom niet van je Adonis!”

„Dát kan 'k niet beloven, 't is zoo'n mooie jongen! Wist ik maar waar pa gebleven is..”

„En as ie nou maar niet te laat terugkomt voor den verjaardag! Nog maar drie dagen! Ik smeer 'm hoor! Adio!”

Mien gaf haar vriendin nog 'n stevige pakkert en fluisterde geroerd: „Zeg, Lies, ik zag 't van middag nog zoo recht niet in, maar ik ben je heusch dankbaar..”

„Och, wat! 't Ding was immers tòch kapot, en onbruikbaar van antiekigheid.. Dag, dag!”

„Juffrouw Eva, daar is een jongmensch om u te spreken..”

„Een heer..? Voor mij..? Och, kom, wie is het? Hoe ziet ie d'r uit?”

„Ja, z'n naam zegt ie niet.. de juffrouw ken 'm tòch niet, beweert ie.. en verder? Nou, ik zou zeggen: 'n beeld van 'n jongen, maar de smaken verschillen.. en zoo'n beetje an de verlegen kant zou 'k zegge, zoo meer 'n jonge juffer, zie!”

„Dan toch vast niet de onze!” knikte pa met 'n oolijken lach in Mien's richting.

Deze had bij de woorden: „'n beeld van 'n jongen”, 'n kop als 'n boei gekregen, liet quasi haar zakdoek vallen om door bukken die veraderlijke kleur begrijpelijk te maken, en zat ondertusschen in duizend angsten hoe dat gevalletje af zou lopen.

„Dát is 'm!” dacht ze, „beslist!”

Kon ze nu maar stiekum verdwijnen en dat jongmensch 'ns even polsen, terwijl die uilen hier zitten te beraadslagen of 't wel gepast is dat de 19-jarige Eva 'n „heer alléén” ontvangt. Zij zou ze!.. die malle conventies!.. Maar nu wil d'r niks te binnen schieten om geschikt te kunnen eclipsen! Dat ze nu ook juist aan tafel moesten zitten!.. Hemel, daar gaat Eva. Alle goden, sta ons bij, zou Lies zeggen. Nu, we zullen 't noodlot maar tarten!

De mooie slanke Eva spoedde zich intuschen naar de spreekkamer, waar 'n rijzige gestalte zich haastig omwondde toen zij binnentrad. 'n Bijzonder knap gezicht zag blijverrast naar 't bevallige meisje voor hem.

„Neem me niet kwalijk, juffrouw, dat ik.. onbekend..” stotterde hij verlegen.

„Neem plaats, m'nheer,” deed Eva zeer gereserveerd, maar inwendig al evenmin op haar gemak door die fluweelige kijkers. „Met wie heb ik 't genoegen?”

't Jongmensch haalde z'n portefeuille uit en reikte haar 'n naamkaartje.

„Frits Bouman,” las 't zér verbaasde meisje, „Pa's naam.. Is u familie van ons?”

En Eva liet haar koele houding varen en stak hartelijk de hand uit naar 't blozend jongmensch, wiens wangen nu nóg dieper kleurden.

„Ik.. è.. neen.. pardon..” stamelde hij, „ik dacht.. è.. heeft u niet mijn portret ontvangen, juffrouw?”

Gekrenkt zag Eva den bezoeker aan. Zou hij soms niet wijs zijn?

„M'nheer, wat betekent die aardigheid?” klónk 't geraakt, en fier rees Eva overeind.

Frits deed 't zelfde, doch zag smeekend in de koele oogen tegenover hem.

„Och, ik dacht.. wijl dat van uw pa bij mij is gezonden.. 'n vergissing.. hier is uw eigendom.” En hij overhandigde haar 'n portretje en 'n rol papier welke hij uit z'n ruimen overjas opdiepte.

Meer en meer verwonderd ontrolde Eva 't inderdaad goed-gelijkend crayonportret van haar vader, en bezag de photo.

„'t Is en blijft mij 'n raadsel, m'nheer. Hoe komt u hieraan?”

'n Trek van teleurstelling schaduwde het aantrekkelijk-beweeglijk gelaat van den jongen man.

„Heeft u 't mijne dan niet ontvangen, juffrouw? Ik hoopte, door die naamsgelijkenis, dat de Parijsche firma zich vergist had. Ik was niet zoo verstandig, maar kijk.. hier staat uw naam en adres: Mien Bouman, p. a. Frederik Bouman, Leidsche Kade, Amsterdam.

„Ah! nu vat ik 't... 'n verjaardag-verrassing... u moet m'n zus hebben! Wacht, ik zal schellen, of beter... kom u maar mee naar de woonkamer... men zal toch al niet begrijpen...”

Eva geleidde haar bezoeker naar de huiskamer, waar men de familie bijeen vond: pa in 'n armstoel met z'n krant... moe bedrijvig aan de theetafel... Mien, schuld bewust, hard trommelend op de piano.

„Pa, moe, mag ik u even voorstellen: 'n naamgenoot, Frits Bouman!” Verrast zagen allen op. „M'n jongste zuster, Mien!”

„Kindlief,” vervolgde ze fluisterend, „'t was om jou te doen! 't Spijt me dat ik je verrassing heb bedorven! 't Is héél lief van je!” en 't jongere zusje voelde zich hartelijk omhelsd. „Maar de aardigheid is er voor jou nu 'n beetje

„Mooie Juultje van Volendam” is 26 Augustus door de Actuel Film Cy. opnieuw gefilmd. Willem van der Veer in gesprek.

af, hè? Jij hebt toch zeker 't portret van dien m'nheer?”

Mien knikte verlicht: „Ja, ik zal 't halen,” en vond nu haar aplomb geheel terug.

„'t Komt alles door die stomme meid!” zei 't brutaaltje luid-op, „omdat 'k nog zoo kinderachtig word behandeld! Op 16-jarigen leeftijd moesten ze je geen jonge juffrouw meer noemen! Wat zegt u ervan, m'nheer?”

„Ja, och!... Misschien heeft u wel gelijk,” stamelde Frits, alweer blozend, „en 't spijt me nu... — 'n snellen blik op Eva — nee, toch niet, ik bedoel... pardon...”

„Jawel,” viel Mien beschermend in, „ik vat héél goed dat 't u moeilijk leed kan doen! M'n mooie zus heeft al méér harten...”

„Maar Mien!” vermaande haar moeder streng, en wat verward door dien dwazen uitval, „wat is dat nu voor 'n ongepastheid! Je zet daar je zuster in 'n raar daglicht! Vertel liever 'ns aan je vader van welke heldendaad we nu weer 't slachtoffer zijn... de man is een en al verbazing!”

„Heldendaad?” snibbigde Mien, nijdig om de ontvangen vermaning, „kan ik 't helpen dat zoo'n firma zich vergist? Slachtoffers?... 'n Vlelend compliment voor m'nheer! U is ook 'n mooie!”

Nu was 't de beurt aan moeder om te blozen, en ze had een scherpe vermaning op de lippen voor de brutale benjamin, maar vader redde de situatie door joviaal te zeggen: „M'nheer, de vergissing waarvan hier blijkbaar sprake is, kan ons niet anders dan aangenaam zijn, want 't verschaft ons 't voorrecht kennis te maken met 'n naamgenoot! Drink een kop thee met ons, en zet u wat op uw gemak...”

Frits, die al spijt begon te krijgen dat hij in de intieme huiskamer-sfeer werd toegelaten, hervatte zich weer 'n beetje.

„Gaarne, m'nheer...”

Zoetjesaan liet de bezoeker nu ook z'n verlegenheid varen en bleek 'n heel aardig prater te zijn. Mien haalde uit haar kamer 't groote portret van Frits, maar „vergat” 't kleine dat ze onder Eva's hoofdkussen stopte. Er was

haar plotseling een licht opgegaan toen ze de verstolen bewonderende blikken opmerkte die 't jongmensch in Eva's richting wierp. Wacht 'ns... was dat niet dezelfde verlegen jongen die bij 't matinée in Artis haar zus haast met d'oogen opat? Als deze 'n anderen kant uitkeek natuurlijk! En onlangs dan, toen ze in „Moderne” op 't Leidsche Plein zaten te luieren, had ie d'r óók al met z'n verliefde blikken verslonden, onderwijl Eva haast stikte in 'n dik-opgevulde roomsoes! Héél aardig, dat ie nou de gelegenheid kreeg... maar zij, Mien, had er dan toch maar voor in den rats gezeten!

En 't ondeugende nest zon op 'n kleine wraakneming.

Had ie 'n gladden ring aan? Nee, natuurlijk niet! Wacht, daar begint de grap!

„M'nheer,” kwam ze eensklaps los, als Frits 'n interessant gesprek had met haar papa, „heeft u niet 'n zuster die met mij de H. B. S. bezocht? Annie Bouman?”

„Inderdaad! Kent u haar?”

„Dat geloof ik! Menige streek samen uitgehaald!... Ik zou wel lust hebben, haar eens op te zoeken, zou ze 't prettig vinden?”

„Ongetwijfeld, juffrouw, ik zal haar zeggen dat u komt.”

„Zeg, Eef,” fluisterde ze toen haar zus in 't oor, „'t kan heusch iets worden! Let eens op!... Kind, je hoeft niet te blozen! Hij doet 't al voor je!”

Zóó was 't ook. Frits begreep wel dat 't gesmiespel hem gold en raadde uit 't ondeugend oogenspel de rest. Hoe hartgrondig hij echter de dartele onbescheidenheid van die schalk naar de maan verwenschte, eerlijk moest ie toch inwendig toegeven dat haar streken hem prachtig nabij z'n liefste verlangden brachten.

De conversatie was intusschen geanimeerd geworden, en toen de jonge man opstond, en een uitnodiging van Mr. Bouman, om 't eens te komen hervatten, blijkbaar verheugd en wel 'n beetje al te gretig aannam, achtte Mien haar tijd gekomen om weer eens 'n duit in 't zakje te werpen.

De talrijke molens welke den Schermerboezem siereu zullen eerlang verdwijnen. Hoofdingelanden hebben besloten dat elektrische bemaling zal worden ingevoerd. Vermoedelijk zullen de wieken verwijderd worden en de molens als woning in gebruik blijven. Het Noord-Hollandsch landschap zal er op die manier niet mooier op worden!

„M'nheer,” sprak ze kordaat, „deez' heele geschiedenis heeft wel iets van 't begin van 'n romannetje, waarvan ik eigenlijk de auteur ben, — hoewel anderen natuurlijk met de voordeeltjes gaan strijken!” klonk 't guitig-brutaal met 'n verduidelijkend knipoogje op Frits en Eva. „Als auteur heb ik ook eenige rechten, en noodig u daarom vriendelijk uit overmorgen 't verjaarsfeest van m'n zus bij te wonen. Mogen pa en moe op uw komst rekenen?”

Frits was innerlijk verheugd, en opgelucht door deze meer positieve uitnodiging, doch

ook meer en meer verlegen onder de indiscrete toespeling van 't brutaaltje. Onwillekeurig zag hij eerst naar Eva, die zich echter met gloeiend hoofd had afgewend, en gelukkig herinnerde hij zich dat de invitatie van m'nheer en mevrouw behoorde uit te gaan. Op z'n aarzeland oog-vragen zei de heer des huizes gul: „Kijk! da's 'n alleraardigst idee... waaraan ik zelf niet zoo gauw gedacht had.”

„'t Zal ons heel aangenaam zijn,” viel mevrouw bij, en besloot, zoo ras de bezoeker vertrokken zou wezen, Mien weer eens aan 't verstand te brengen dat iedere geestigheid nog niet altijd „gepast” kan worden genoemd.

De onverbeterlijke Mien evenwel lachte overmoedig: „Hou je maar kalm, moesje, ik weet wel hoe men z'n wieletjes smijert om ze aan 't rollen te krijgen!”

Drie spelers uit „Mooie Juultje van Volendam,” 1. Jan Kiveron, 2. Annie Bos, 3. Frans Bogaerts.

„Kind, smeer niet te dik!” vermaande moeder nog.

„En ik,” pruilde Eva, „vin jou met je zoogenaamde aardigheden 'n akelig spook!”

„Ondank is nu eenmaal 's werelds loon,” zuchtte Mien, nog lang niet bekeerd.

Na 'n reeks bezoeken over en weer leken Frits en Eva elkaar al beter te bevallen, en op 'n goeien dag verraste Mien Frits juist op 'n moment dat de verlegen Adam z'n blozende Eva dapper omhelsde.

Ongemerkt sloop ze achter het minnekoozen-de paartje en lispelde schalks: „Zeg, zwager, de naam Bouman wil m'n zus toch maar behouden, schijnt. Maakte ik jou 't pad niet gladjes en effen?”

„Hoera, voor Mien,” riep vrolijk de oude heer die ook net binnenkwam en die laatste tirade opving.

„Is 't 'r dan eindelijk door?” verwonderde Mien zich ondeugend en gevat.

„Ja, eindelijk, wijsneus! M'n schoonzoon in sp'e heeft sinds 'n half uur m'n vaderzegen te pakken!”

„Hiep, hiep, hoera-a!!!... Moe-oe! 't is in orde! Dat was toch maar 'n gelukkige vergissing!” schreeuwde Mien, de huiskamer invliegend en zóó dol-opgewonden als had de mooie, argeloze Eva na lang hengelen beet.

„Kalm, kalm, kindje...” suste deze, „je snapt toch wel dat dit voor je moeder geen nieuwtje is?”

„Zoo-oo! dus ik kom feitelijk achteraan!” pruilde Mien, „en zonder mij zat die verlegen held misschien nog op 'n afstand te zuchten!”

De jongelui werden door deze „onbillijke behandeling” 't mikpunt van Mien's sarcastische aardigheden, maar ze lachten dapper over hun verlegenheid heen... en de gelukkige vergissing bracht inderdaad een vrolijke bruiloft tot slot.

Aan het bruiloftsmaal hielden Mien en Lies 'n leuke samenspraak, en toen vernamen de verraste bezoekers voor 't eerst: de tragische inleiding tot dezen grappigen „roman”.

ONS KINDERHOEKJE

VAN EEN POTLOODSCHERPER

Toen ik ongeveer negen jaar was kreeg ik van Sinterklaas een potloodscherper. Een nikkelen potloodscherper van hoogstens twee en een halven cent. Maar ik was onbekend met de waarde van het artikel, en daar er op school, ik woonde op een heel klein achterlijk dorpje, niemand was die er een had, geurde ik er niet weinig mede. Iedereen, van den bovenmeester tot den kleinsten leerling uit de laagste klasse, moest mijn potloodscherper bewonderen. Slechts weinigen echter mochten hem probeeren. O, ik was er zuinig op, en trotsch! Hij kost zeker wel een gulden, zei ik tegen ieder, die 't maar hooren wilde. Een gulden was toen-tertijd voor mij de hoogst denkbare geldsom en ik had hem daarvoor nog niet eens willen ruilen.

Groot was dus mijn verslagenheid toen ik op zekeren morgen m'n fameuzen potloodscherper miste. Hij lag niet op z'n gewone plaats... niet in m'n pennebakje...

"M'n potloodscherper is weg," riep ik huilend. "Ik vind nergens mijn potloodscherper!"

In minder dan geen tijd had ik m'n lessenaar overhoop gehaald en de orde in de klas reddeloos verstoord.

Te vergeefs fronsde de juffrouw, spichtig, zenuwachtig menschje, de wenkbrauwen, riep ze om stilte, timmerde ze met haar groote liniaal op den lessenaar, dat de klas er van dreunde. 't Hielp allemaal niets. M'n potloodscherper was immers weg...

Ten einde raad kwam het goede mensch naar me toe, vroeg vrij barsch wat al dat lawaai dan toch te beteekenen had.

Ik liet haar even m'n behuild gezicht zien. "M'n potloodscherper is weg, jeffrou."

"Zoo," zei de juffrouw en ze begon met m'n bezittingen, die over geheel de bank lagen verspreid, aan een grondig onderzoek te onderwerpen. De vreeselijkste wanorde waarin al de dingen, dingen waar een klein meisje gewoonlijk veel zorg voor heeft, door elkaar gegooid waren, moet haar een vaag denkbeeld ervan hebben gegeven, hoe dierbaar het verdwenen voorwerp mij was, want aan 't eind van haar vruchteloos onderzoek had ze bepaald medelijden met me en zei vriendelijk troostend: "Heb maar geen zorg Hellen, de potloodscherper komt wel terecht. Denk eens goed na, heb je hem niet meegenomen naar huis?"

"Nee, jeffrou."
"Weet je 't zeker?"
"Ja, jeffrou."

De juffrouw ging hoofdschuddend naar haar lessenaar terug, en omdat ik meende dat ze met de lessen zou gaan beginnen zonder zich verder om m'n potloodscherper te bekommeren, wat ook wel haar plan zal geweest zijn, begon ik opnieuw hartverscheurend te huilen.

Ik moet m'n potloodscherper terug hebben. Ze hebben m'n potloodscherper gestolen!...

"Wil je wel eens zwijgen, leelijke ondeugd," riep de juffrouw, die haar geduld begon te verliezen, boos. "Zooiets mag je niet zeggen!"

Op ieder ander oogenblik had de terechtwijzing me doen ineenkrimpen, maar nu 't ging om m'n potloodscherper had ik nog den moed het hoofd op te steken.

"Maar hij is toch weg, jeffrou."...

M'n aanhouden, de klaaglijke toon in m'n stem ontroerden de juffrouw.

Vragend keek ze de klas rond. "Heeft een van jullie Hellen Dundok's potloodscherper gezien of gevonden? ... Niemand? ... Nu,

Weet U, dat **Victoria-Water** uit de Oberlahnstein Bron, Menigmaal bij tal van menschen heel wat kwalen overwon? Weet U: dat **Victoria-Water** in een liter-schroef-stop-flesch, U slechts twee en dertig cent kost, thuis bezorgd aan uw adres?

VICTORIA-WATER

Oberlahnstein.

die hem vindt brengt hem bij mij. En jij Hellen," ze wendde zich vriendelijk tot mij, "moet nu tevreden zijn, want meer kan ik niet voor je doen."

Onverbbidlijk begonnen de lessen.

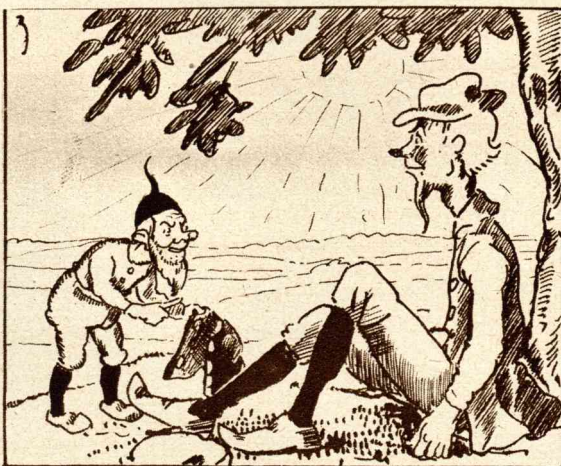
Ik bleef nog een poos zachtjes zitten snikken, maar daar niemand meer op me lette, deed ik tenslotte als de anderen en haalde boeken en schriften voor den dag.

Onder speeltijd zorgde ik er echter voor, dat het verdwijnen van mijn potloodscherper druk besproken werd en ook in de andere klassen bekend raakte.

Ik trok met m'n behuild gezicht en haast

DE DRIE ZONEN

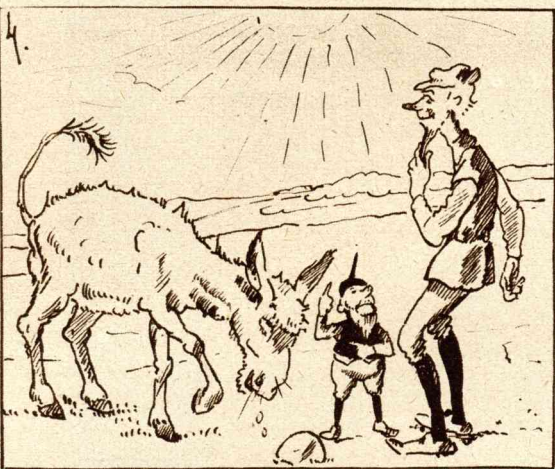
(Vervolg)

Lange Janus, die rechts was gegaan, kwam, na uren in 't brandende zonnetje gemarcheerd te hebben, bij een eenzaam en verlaten boompje midden op de heide terecht. Wat was Janus blij, dat hij nu een koel schaduwplekje had gevonden om heerlijk uit te rusten en om z'n verdere reis-plannen eens op z'n gemak te kunnen overdenken.

Juist zat hij zoo gemakkelijk mogelijk, toen plotseling een heel klein manneke van achter een steentje te voorschijn kroop, en den verbluften Janus op den man af vroeg, of hij rijk wilde worden en z'n vaders molen verdienen.

"Ja? Welnu, maak dan dit gat in mijn buisje eens netjes dicht, en ik zal je rijk beloonen," sprak 't ventje, dat zoo'n vriendelijke snuit had, dat Janus, die niet veel van die belooning geloofde, er maar in toestemde.

't Was geen moeilijk karwei voor Janus, die drie jaar lang bij een kleermaker in de leer geweest was, zoodat na tien minuten van het gat in 't kleine buisje niets meer was te zien.

"Prachtig," riep de kabouter, toen 't jasje klaar was. "Jij kent je vak en je zult er dan ook geen spijt van hebben dat je mij hielp. Let maar op." Toen klapte hij driemaal in zijn kleine handjes, fliet driemaal 't liedje van de leeuwerik en toen... Neen maar! Zoo iets had Janus nog nooit gezien. Daar stond zoo waar als uit den grond verzeen een echte ezel voor hem. "Let nu op, m'n vriend!" sprak de kabouter. "Dit ezeltje geef ik jou, wees er goed voor. Wees er beleefd tegen en heb je geld noodig, dan fluister je maar driemaal in z'n linker-oor: „Ezeltje, strek u!" Wat er dan gebeurt, zal je wel zien." Zoo onverwachts als 't manneke gekomen was, was het nu ook verdwenen, en liet den verbluften Janus met z'n ezel in verbazing achter.

(Wordt vervolgd)

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

toegezwollen oogen zeer de aandacht... maar niemand wist iets van den potloodscherper.

Twee, drie dagen verlieten. Twee, drie dagen is voor een kind een lange tijd om te treuren en m'n verdriet begon zoetjes aan te slijten.

Daar hoorde ik op den morgen van den vierden dag, 't was onder speeltijd van half elf, een stem, uit een troep druk pratende meisjes zeggen:

"Frank Versijp heeft ook een potloodscherper."

Als een furie schoot ik toe.

"De mijne. 't Is de mijne!"

"Ben je gek," zei Lillie Dubois, "denk je dat jij alleen op de wereld een potloodscherper hebt?"

"Hier toch," riep ik woedend, "hier heeft niemand er een. Jullie hadden er nog nooit een gezien, en waar zou Frans Versijp hem vandaan hebben?"

"Ook van Sinterklaas," zei Lillie Dubois vinnig. Lillie Dubois was een verklaarde vriendin van Frank Versijp. Ze woonden naast elkaar en hij hielp haar, geloof ik, altijd met haar sommen.

"Nu," zei een meisje uit de groote klas dat toevallig voorbij kwam en bleef staan luisteren, spottend: "dan komt ie er wel wat laat mee voor den dag."

"Ja, ja," riep ik triumpfentelijk en snelde Frank Versijp, die daar argeloos kwam aanslenteren tegemoet.

Uitdagend ging ik voor hem staan.

"Laat eens zien, je potloodscherper!"

Hij kreeg een geweldige kleur.

"Waarom? Wat heb je met mijn potloodscherper te maken?" Frank Versijp zat een klas hooger dan ik en trachtte me door een grooten mond open te zetten van de wijs te brengen. Maar 't lukte niet.

(Wordt vervolgd)

LEUKE SOMMETJES

Wil je je vriendje 'ns 'n leuk sommetje opgeven, dan laat je 't getal 12345679 opschrijven. Let er op dat er geen 8 bij mag zijn. Dan laat je 'm maar vermenigvuldigen met 9 of met 27, of 36 of 45 enz. de tafel van 9; dan krijg je voor uitkomst 'n getal, dat alleen uit eentjes, of viertjes of vijfjes enz. bestaat.

Vermenigvuldig maar 'ns en je zult zien, dat 't uitkomt.

Nou dit:

'n half volle liter = 'n half leeg liter, dus $2 \times$ 'n half volle liter = $2 \times$ 'n half leeg liter, dus 'n volle liter is 'n leeg liter.

Is dat waar? Wat dunkt je er van?

ROOKT

Spa tram

DE VROUW EN HAAR RIJK

EEN AANTREKKELIJKE KOFFIETAFEL.

De koffietafel kan door de huisvrouw zoo aardig en artistiek worden versierd of aangericht als zij zelf maar wil. Het echte intieme en huiselijke karakter dat de koffietafel draagt, maakt alles mogelijk, en iedere vrouw die er een eer in stelt haar huis zoo aantrekkelijk mogelijk te maken voor haar eigen gezin, moet trachten een aardig en individueel tafel-arrangement vast te stellen en uit te vinden. Want het is heelemaal niet noodig, dat er iederen dag een anders ingerichte of opgesierde koffietafel is, maar ge moet zoeken tot ge een arrangement hebt gevonden dat u en uw gezin bevalt en u daar, uitgenomen kleine variaties, aan houden.

Het is eigenaardig dat de Engelsche mode om geen tafelservet meer te gebruiken, hier zoo weinig ingang vindt. Het is toch in de practijk veel goedkooper, het spaart het wasschen en vernieuwen van de dure ontbijtservetten. Maar men schijnt er hier niet zoo gemakkelijk afstand van te doen, en acht een „kale” tafel ongezellig en koud — ten onrechte.

Ik zal u eens vertellen hoe een van mijn kennissen, een gewone, degelijke Hollandsche huisvrouw, met drie schoolgaande kinderen, haar twaalf-uurtje opdiend. Op de ronde tafel liggen vijf linnen kleedjes, heel eenvoudig geborduurd, alleen geschulpt en versierd met een paar popjes. Hierop staan de vijf boterhambordjes, wit met oranje randje. De tafel is verder ongedekt, maar ('t is een antiek mahoniehouten blad), zij glimt mooi. Bij ieder bord staat een kleurige kroes met melk. In het midden staat een oude groenachtige glazen flesch, met een paar takjes bloemen (geen groote bos die u belet uw overbuur te zien). Om dit eenvoudige pièce de milieu bevinden zich de onmisbare voorwerpen van de koffietafel. Een diepe broodbak, waarvoor een mandje van gekleurde raffia dienst doet, een paar bij het servies passende schaaltes met vleeschwaren, een tweetal kristallen bakjes, waarvan de dekseltjes zijn versierd met vuurroode knopjes, bevatten de echte kinderlekkernijen, hagelslag, chocoladestroomels en dergelijke. Ge kunt u niet voorstellen hoe vroolijk, intiem en rustig deze koffietafel aandoet. Het is heusch wel om eens te probeeren en uw huisgenooten zullen er dankbaar voor zijn. Kunt ge absoluut niet afstappen van het dekservet of is uw tafel niet mooi genoeg om haar zoo te gebruiken, probeer dan eens om in plaats van het gewone witte servet een Brabantsch ruitje neer te leggen. Let er vooral op dat de kleur

frisch is en niet bruinig of grijsig. In den zomer iederen middag een bakje O. I. kers of

den, zoodat, wanneer ze aan den kook zijn, men dit op een zacht vuur laat doen.

EEN NIEUWTJE OP MODEGEBIED

Het nieuwste is nu weer een parasol van veeren. Wij geven hier het portret van de bekende film-actrice Lee Parry, die een dergelijke parasol, geheel van struisveeren gemaakt, draagt. Als hoedgarneering zijn ze reeds lang in gebruik, maar zoo als die andere film-ster, Ossi Oswalda deze struisveerengarneering toepast lijkt het ons toch ook wat nieuws toe.

andere tuinbloemen, een niet te druk gedecoreerd servies en het effect is harmonieus. Op deze soort tafels mag allerlei soort aardewerk gebruikt worden, hoe landelijker hoe beter. Grappige melkkannen in diervormen en gekleurde fruitschalen staan bijzonder aardig. Ook kunt ge uw zomer-koffietafel bijzonder opfleuren door vruchten.

EEN VERBRANDE TEINT IS GEEN MODE MEER.

De Parisienne heeft eenige jaren geleden ontdekt, dat het „charmant” staat om een bruin verbrand gezicht te hebben in den zomer en koffiekleurige armen en handen. In den zomer na den wapenstilstand is te Deauville deze rage begonnen en de Parijsche jonge vrouwen (want, nietwaar, alleen jonge gezichtjes worden geflatteerd door de koperachtige huidskleur?) zagen er uit als een waschecht roodhuiden-ras. Wanneer 's winters de natuurlijke zilververbrande huidskleur begon te verdwijnen, werd er raad geschaft door een kunstmatige „fard” op te leggen (van rouge kunnen we nu slecht spreken). Verscheidene jaren is deze bruine huidskleur in de mode geweest tot ze op even ongemotiveerde wijze als ze eerst werd aangehangen, verworpen werd. De elegante Parisienne is nu weer bleek, heel bleek, interessant bleek, met opvallend roode lippen als purperen bloemen. Sommige Parijsche actrices maken haar gezicht zoo spierwit, dat ze wel gekalkt schijnen. Voor ons klinkt dit vreemd, doch de Parijsche vrouw kan niet zonder haar fards, haar rouges en kohl. De deftigste vrouwen, zoowel als het eenvoudige volkskind blanketten zich en leggen rouge op. En hoewel het bijzonder onnatuurlijk staat, is een goed opgemaakte vrouw (want het is een heele kunst) toch niet leelijk om te zien.

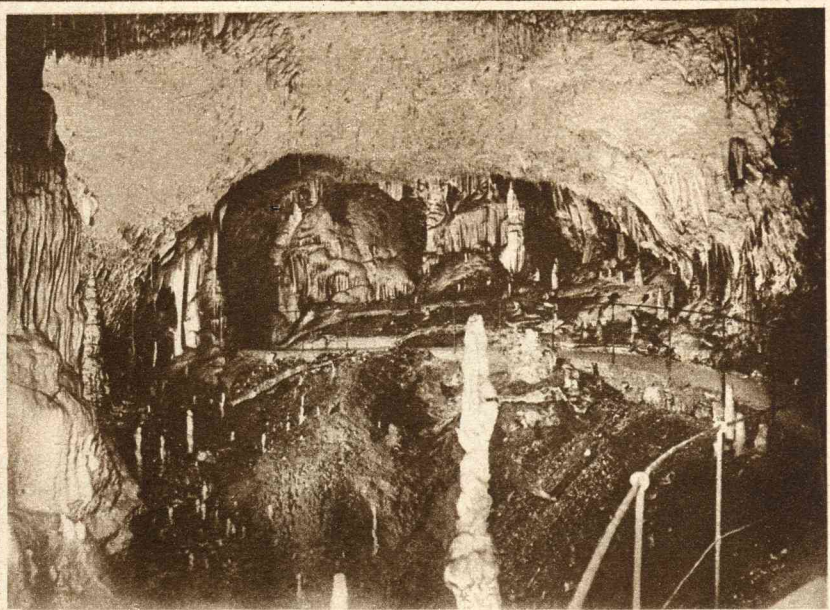
OM SAUSEN GLAD TE MAKEN.

Om sausen, die men met bloem bereidt, goed glad te krijgen en totaal zonder kluitjes, moet men zorgen, dat de boter of het vet, dat men ervoor gebruikt, de overhand heeft en niet het meel. Een reden, waarom deze sausen ook meermalen kluiten, is, dat men er de bouillon, de melk of 't vocht te warm bijvoegt, terwijl dit alleen mogelijk is, als men het bij zeer kleine hoeveelheden onder voortdurend roeren doet, terwijl de pan van 't vuur genomen is. Maar verkieslijker is het om 't bij te voegen vocht eerst wat af te laten koelen. Ook zij men er op bedacht, dat sausen, met bloem bereid, zeer gauw aanbranden, zoodat, wanneer ze aan den kook zijn, men dit op een zacht vuur laat doen.

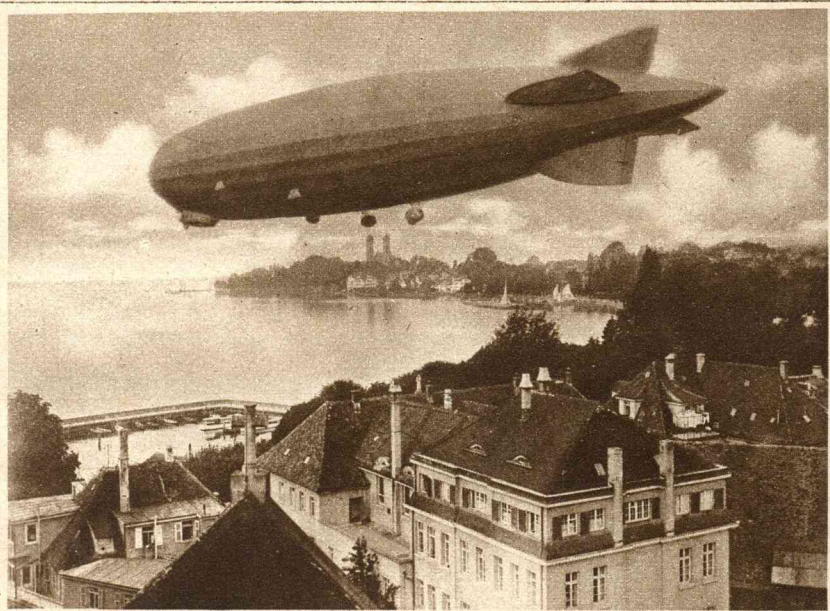
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

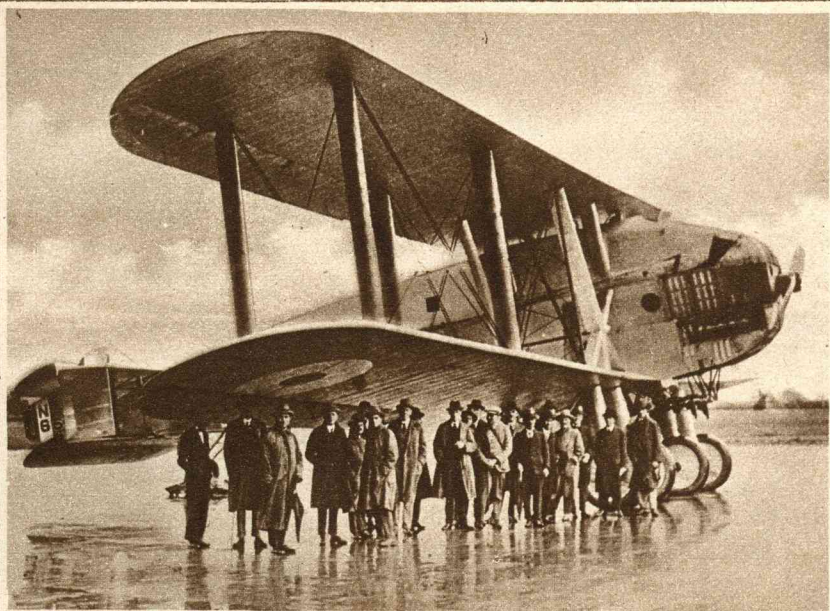
Hoe men in Duitsland feest viert. Een kijkje in de straten van Hannover, tijdens een feestelijke bijeenkomst van den Alduitschen zangersbond, die duizenden naar de stad lokte.

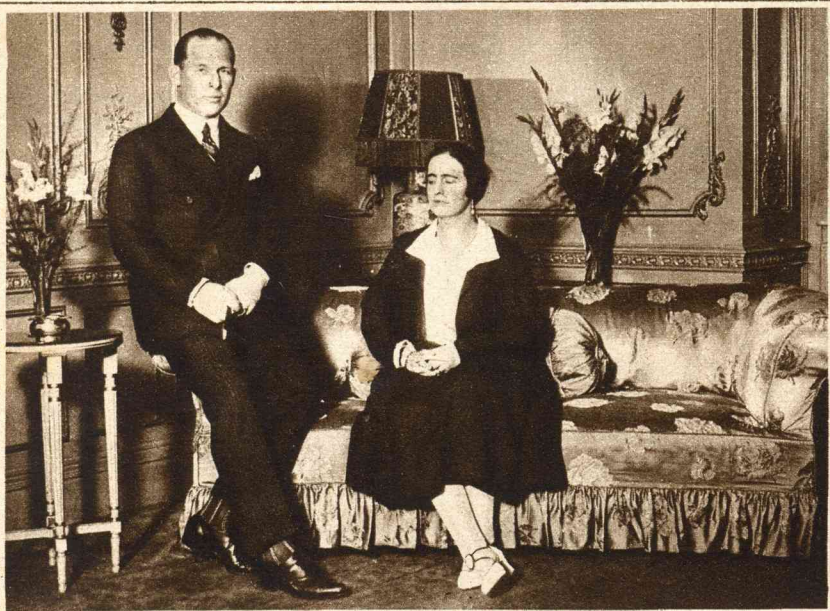
In de beroemde Adelsbergergrot bij Triest is een nieuwe grot-gang ontdekt van $3\frac{1}{2}$ K.M. lang. Men is bezig deze, door het aanleggen van kostbare bruggen, voor het publiek toegankelijk te maken.

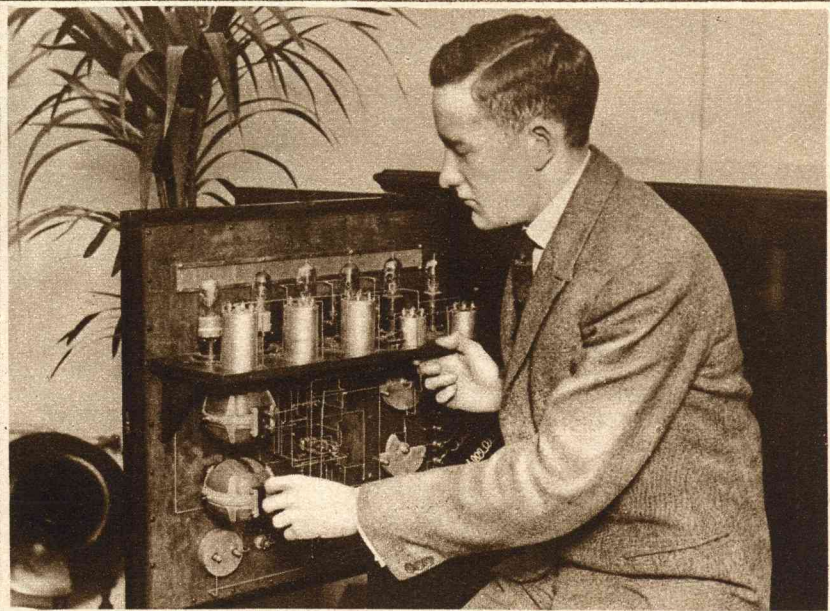
Het luchtschip ZRIII, in Duitsland voor Amerikaansche rekening gebouwd, heeft met goed gevolg een proeftocht gedaan van $2\frac{1}{4}$ uur. Het luchtschip boven Friedrichshafen.

Het grootste vliegtuig ter wereld, dat twee mijlen per minuut kan afleggen en voor een afstand van 1000 mijlen brandstof kan meenemen, heeft bij Hull een goedgeslaagde proefvlucht gemaakt.

De verbannen Koning en Koningin van Griekenland gefotografeerd in Claridge's Hotel te Londen, waar zij op het oogenblik vertoeven.

Stephenson, de uitvinder van het draadloos overzenden van foto's, bij zijn nieuwe toestel, waarmee men elders gegeven tooneel- en filmvoorstellingen kan zien, zittende in zijn eigen huiskamer.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

**OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361**

EERBIED VOOR DE WETENSCHAP.

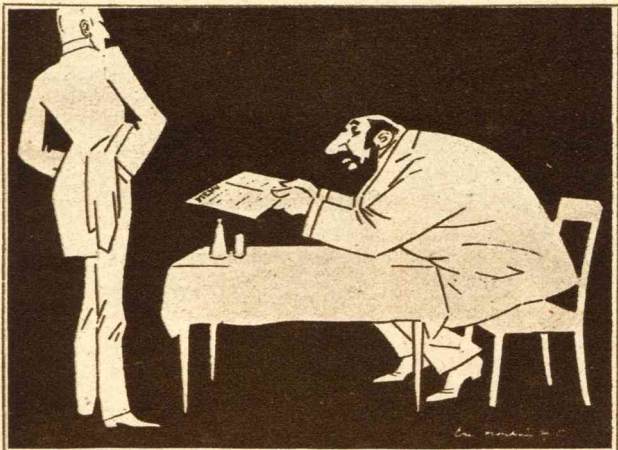
De dokter stond voor het bed van den zieke, die onbeweeglijk lag.

„Ik geloof, dat het afgelopen is,” zei hij.

Toen opende de zieke de oogen.

„Nee, ik ben niet dood.”

„Stil toch,” vermaande zijn vrouw zachtjes, „de dokter zal 't toch wel beter weten dan jij!”

Gast: „Ik wou een goed diner hebben, maar het mag niet meer kosten dan één vijftig. Wat raadt u mij aan?”

Kellner: „Een ander restaurant.”

(Kaspar)

NIETS AAN TE DOEN.

„Heb je 't al gehoord? Harms heeft een knoop ingeslikt en hij is geopereerd, maar ze hebben den knoop niet kunnen vinden.”

„Ja, dan zal hij een nieuwen moeten koopen.”

DE VRIJE VROUW.

„Ik heb hier een brief, die geadresseerd is aan het aardigste meisje in de zaal,” sprak de voorzitter van een bijeenkomst over de rechten der vrouw.

Vier verslaggevers, die voor-aan zaten, werden doodgedrukt in het gedrang naar het podium dat op deze aankondiging volgde.

EEN PROBAAT MIDDEL.

De volgende advertentie kon men onlangs lezen:

„Keer terug, lieve Olga. Ik ken een groot geheim.

Je man.”

NIET AANMOEDIGEND.

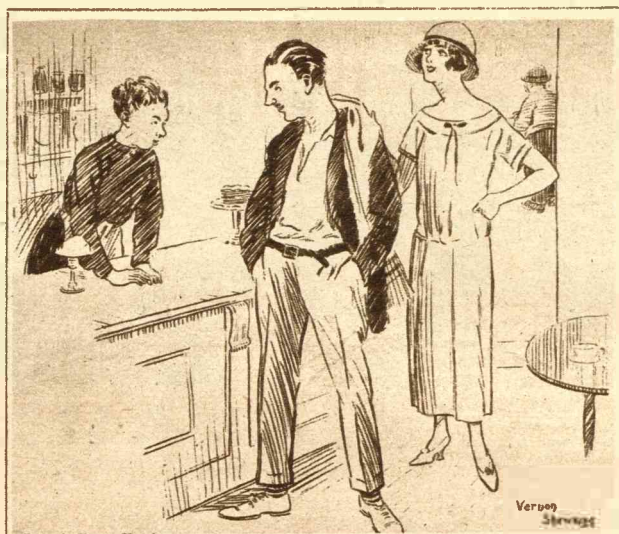
„Ik kan zeker wel een getuigschrift krijgen uit je vorige betrekking?” vroeg de nieuwe werkgever.

Maar de chauffeur schudde het hoofd.

„'t Spijt me wel, meneer, maar in allebei m'n vorige betrekkingen is meneer met de auto verongelukt.”

ZORGZAAM.

Geleerde (tot zijn wederheft, die op 't punt staat hem een boek naar 't hoofd te werpen) „Och kind-lief, ik bid je, neem een ander boek... dit is uit de universiteitsbibliotheek.”

„Hebt u ook nog van die kleine taartjes, waarvan wij er verleden jaar hij u kochten?”

„Nee, mijnheer, die zijn allemaal verkocht.”

(Passing Show)

EEN NUCHTERE.

„Heb je den koopman van Venetië wel eens gezien?”

„Maar kerel, ik ben nooit in Venetië geweest, hoe kan ik hem dan hebben gezien?” was de weder-vraag „En dan: is er maar één koopman in heel Venetië?”

EEN GOEDE REDEN.

Rechter: „En wanneer hebt u uw man het laatst gezien?”

Getuige: „Ik heb hem nooit gezien.”

Rechter: „Hoe bedoelt u dat?”

Getuige: „Ik ben niet getrouwd.”

NA DE INBRAAK.

Politie-agent, noteerend: „Tien lepels, zes vorken, twee vazen, een pendule — is er ook nog iets anders weg?”

Opgewonden huisvrouw: „Ja, de kerel die alles meegenomen heeft.”

HET VERSCHIL.

„En hoe bevalt het je in je huwelijk?”

„Och, wat zal ik je zeggen? Toen we nog verloofd waren, sprak ik en luisterde zij. Het eerste jaar van ons trouwen sprak zij en luisterde ik; nu spreken we allebei en luisteren de bureu.”

DE GELUKKIGE ONGELUKKIGE.

„Voel je je niet ongelukkig als je van me weg bent, liefste?”

„Nee, lieveling, ik voel me juist geluk-kig als ik bedenken hoe ongelukkig jij je voelt, als ik niet bij je ben.”

NIET OM TE LACHEN.

Dokter: „U lijdt aan slechte spijsverte-ring, mevrouw; u moest u aanwennen eens hartelijk te lachen voor en na uw maaltijd.”

Patiënte: „Dat is onmogelijk, dokter, want ik moet 'm altijd zelf koken en na afloop de vaten wasschen.”

DE DWINGELAND.

„Heeft je jongen de mazelen al gehad, Smit?” „Stil, niet zoo hard. Als de rekel hoort van iets dat-ie niet gehad heeft, dan begint-ie te huilen en wil het hebben.”

Café „OOSTERBAAN”
MARIXSTR. 166
TELEF. 46087 **AMSTERDAM**

**SPECIAAL AMSTELBIEREN
VERGUNNING**

KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'sNACHTS.

MERCURIUS' KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

SINGEL 383, Amsterdam - Tel. 47400

Speciaal adres voor kantoorboeken en agenda's voor het jaar 1925.

PLEZIER!

TE VEEL VERLANGD.

Terwijl zij op het station op den trein wachtten, zette Jansen zijn vijfjarig dochttertje op een auto-matische weegschaal.

„Wat, maar achtentwintig pond? Je moest toch eigenlijk meer wegen.”

„Maar vadertje,” riep het kind uit, „wat wil u nou nog meer, voor drie centen!”

TWIJFEL.

Lid van de club: „Kellner, was mijnheer De Bruin gisteravond hier?”

Kellner: „Ja, mijnheer.”

Lid van de club: „In welken toestand was hij?”

Kellner: „Nogal — nogal aangeschoten mijn-heer.”

Lid van de club: „Was — e — was ik bij hem?”

VOORZICHTIG.

„Wel, en hoe vind je mij nou?” vroeg de jovi-ale oom, die op bezoek gekomen was.

Het kleine nichtje keek hem zwijgend aan.

„Kom, zeg het nou eens!”

Maar zij schudde het hoofd.

„Nee, want dan krijg ik straf.”

HIJ WAS NIEUWSGIERIG.

Een beklaagde, die al een vonnis of tien achter den rug had, zat andermaal in de be-klaagdenbank.

„Edelachtbare,” zei hij tot den president, „ik zou u wel willen verzoeken, mijn zaak acht dagen uit te stellen — mijn advocaat is ziek.”

„Maar je werd betrapt met je hand in den zak van dezen getuige; wat zou je advo-kaat nog tot je verdediging kunnen zeggen?”

„Daar ben ik juist ook zoo benieuwd naar, Edelachtbare.”

VRIENDELIJK.

„Meneer, er is een man hier geweest, die zei, dat hij u een pak slaag wou geven.”

„Zoo — en wat heb je gezegd?”

„Ik zei, dat 't me speet, maar dat u niet thuis was.”

HIJ KENDE HAAR.

Vrouw: „Je gaat er hoe langer hoe beter uitzien, mannie.”

Man: „Ja, vrouwtje, dat schijn ik altijd te doen, als het tegen je verjaardag loopt.”

DILEMMA.

Een dokter, die weinig te doen heeft, heeft niet genoeg te eten, en een dokter, die veel te doen heeft, heeft geen tijd om te eten.

DOL.

Vriend: „Je kleine meid is zeker dol op je, niet?”

Vader: „Dol op me? En of! Ze slaapt den heelen dag als ik niet thuis ben en is 's nachts altijd wakker om van m'n gezelschap te genieten.”

GEVAARLIJK.

„Zou je 't ook niet leuk vinden, als we bureu werden?”

„Nee, ik vind 't prettiger om goede vrienden te blijven.”

HOOPVOL.

„Denk je, dat de nieuwe meid een poosje zal blijven?”

„Nou, ze heeft ten minste haar hoed afgezet.”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

**Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.**